

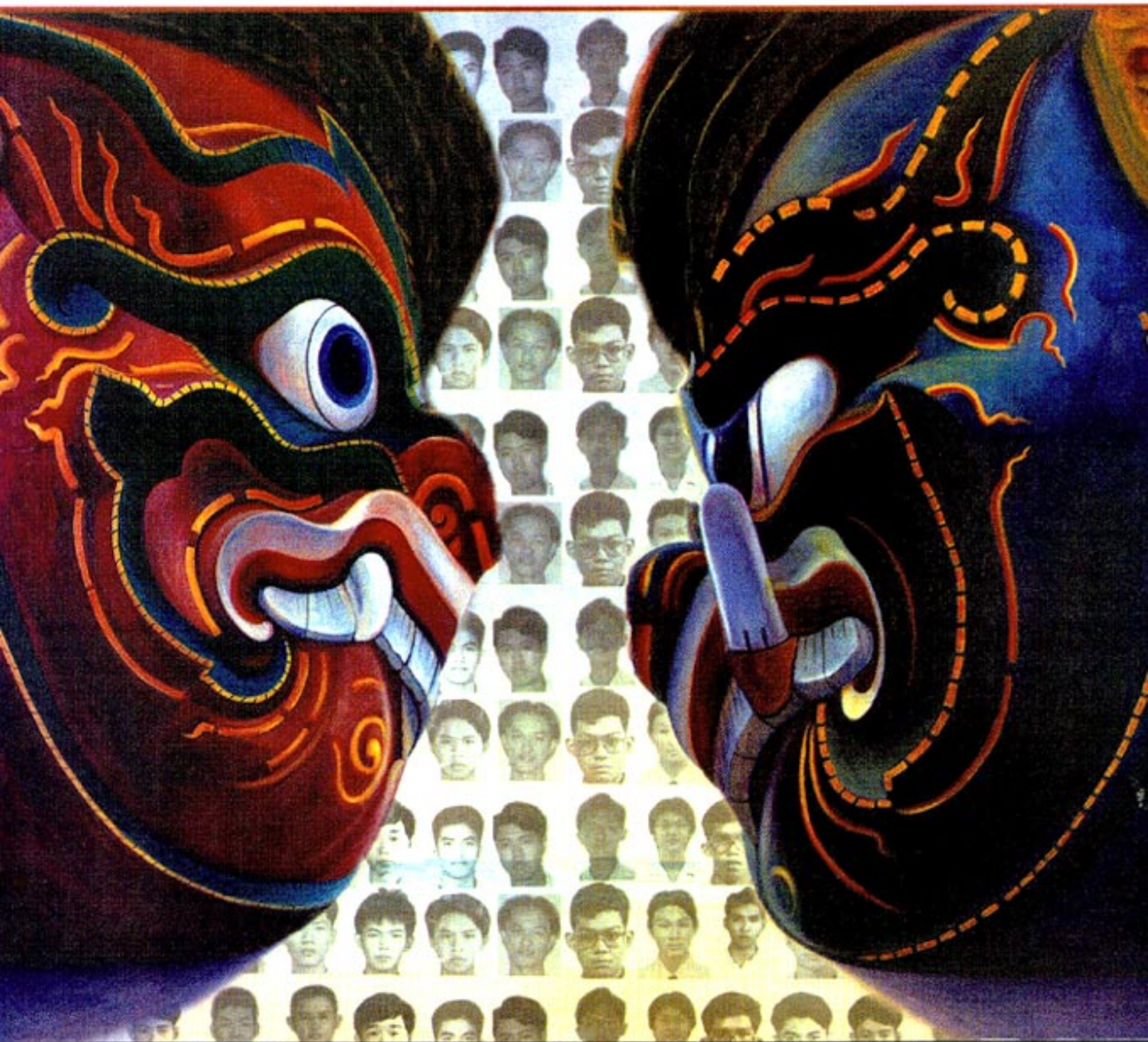

สารศิษย์เก่า แพทย ม.อ.

The Alumni Association
of PSU MEDICINE

สื่อกลางระหว่าง
ศิษย์เก่า คณะ ศิษย์ปัจจุบัน

ปีที่ 7 ฉบับที่ 14 กรกฎาคม - กันยายน 2547

ประธานเชียร์

เปิดใจกับบุคคลผู้ซึ่งนักศึกษาแพทย์ ปี 1

เกลียด กลัว หรือ เคารพรัก

สารบัญ

จากใจกณบดี	3
จากนายกสมาคมฯ	3
ความเคลื่อนไหวจากสมาคมฯ	4
บทความพิเศษ	7
พูดพร้อมภาพ	12
ไม่บ่นดี มีหม่อม	18
ใครทำอะไร ที่ไหน	19
ยิ้มก็กลับ (ที่ไม่กลับ)	20
ชายขุนนางล่าเรือ	22
อ่าวผาด	23

กองบรรณาธิการที่ปรึกษา น.พ.วีระพล จันทรดียิ่ง น.พ.พิเชฐ อุดมรัตน์
บรรณาธิการ น.พ.ชนพันธ์ ชูบุญ **กองบรรณาธิการ** น.พ.คมกริช ฐานิสโร
 น.พ.อนุพงศ์ นิตติเรืองจรัส พ.ญ.ศิวาภรณ์ อุบลชลเขตต์ น.พ.รักษาย บูหงาชาติ
 พ.ญ.ปติพร วชิรณูการ พ.ญ.มลิวัลย์ ออฟูวงศ์ **ช่างภาพ** ชานู วาวิรัตน์
ฝ่ายศิลป์ ญาณี บุญมี รูปเล่ม สุจิตต์ ธิติเรืองกุลฤทธิ์ **พิมพ์** อมร อุไรรัตน์
 สุวิทย์ พันธุ์ทอง **ประสานงาน** สุจิตต์ ธิติเรืองกุลฤทธิ์

คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่าฯ
ที่ปรึกษาสมาคมฯ น.พ.วีระพล จันทรดียิ่ง น.พ.พิเชฐ อุดมรัตน์
 น.พ.กมลพรชญาณ์ ตยัคคานนท์ **นายกสมาคมฯ** น.พ.กรีกา ชรรณคำภีร์
กรรมการสมาคมฯ น.พ.ชัช ดันติสารศาสน์ น.พ.สมชาย ทั้งไพศาล
 น.พ.เกียรติศักดิ์ ราชบริรักษ์ พ.ญ.กอบกุล ตั้งสินมั่นคง น.พ.คมกริช ฐานิสโร
 น.พ.ชนะวัฒน์ บุญเรือง น.พ.รักษาย บูหงาชาติ น.พ.ชนพันธ์ ชูบุญ
 น.พ.ปราโมทย์ ทานอุทิศ พ.ญ.ปติพร วชิรณูการ

บรรณาธิการเขียน

สมัย เมื่อ 14 ปีก่อน ผมเข้าประชุมเชียร์ที่ศึกษาบริหาร ห้อง
 แคมป์ เขมรินทร์ ผมเป็นน้องใหม่ที่ไม่เคยรู้จักว่าการประชุมเชียร์คืออะไร
 มีแต่รุ่นพี่ส่งต่อกันมาว่า มันน่าเบื่อ เครียด น่ากลัว อะไรทำนองนั้น ต้อง
 ห้ามพูด ห้ามยิ้ม ห้ามหัวเราะ ต้องอยู่ในกฎระเบียบที่หยาบคาย พี่ๆ ไม่
 ยิ้มหักทักทายน้องๆ แถมนักการศูต่า สั่งสอนไปเรื่อยเมื่อยว่าห้ามมาก เพราะ
 เวลาจำกัดทำไม่ได้ ทั้งๆ ที่ความจริงตอนแรกตัด ถึงแม้ทำไม่ได้ ก็มีคน
 เกาให้ บอกว่าต้องยืนนานๆ และห้ามยุกยิก เพราะบางครั้งที่การจำกัดใช้
 เวลานั้นนานมาก ทั้งๆ ที่ตอนแรกตัดจริงๆ เรายืนบิดไปบิดมาได้ ยกแขนยก
 ขาแก้มือโยกได้ หรือเดินไปเดินมายังได้เลย ผมเองก็นึกว่าเหตุผลนั้นน่า
 เชื่อถือเสียจริง พี่ๆ ชูหน้าขมขม น่าเกรงขาม แต่ที่ไหนได้ ภารกิจที่หลังว่า
 จริงๆ แล้วไอ้เหตุผลที่ยกมากล่าวอ้างนั้นเลื่อนลอย เพราะอะไรหรือ ก็
 เพราะว่าพวกท่านฯ สถาปนิกเชียร์ทั้งหลาย แถบจะยังไม่เคยเห็นหรือเข้า
 ร่วมการจำกัดเลยสักครั้ง แต่ที่พี่ๆ พูดมาแล้วเป็นความจริงอย่างหนึ่งก็
 คือ พื้นฐานด้านความอดทน อดกลั้น ที่จำเป็นต้องมีอย่างยิ่งในสังคม
 หมอของพวกเรา

ผมผ่านการประชุมเชียร์มาได้อย่างราบรื่นแต่แสนทรมาณ ต้อง
 อดหลับอดนอนเนื่องจากการประชุมกลุ่มย่อย นิทานพี่ๆ กันเจตตี 3 บาง
 ครั้งเก็บกดอย่างมากจนต้องไปป่วนปากกั้นในตู้เสื้อผ้ามืดๆ แต่ระดับพวก
 เรายังเหนื่อยน้อยกว่าเพื่อนฯ อดแอดอีกมาก ที่เชียร์แต่ละครั้ง ต้องวิ่ง
 หมอบ กลานกันตลอด วันไหนไม่มีคนเป็นลมล้มพับ ก็คงจะแปลก

จบไป 1 ปี เป็นพี่ปี 2 ผมก็มาเป็นสถาปนิกเชียร์ ปี 3, 4 เป็นมัน
 ทุกปีเลย ทำไม่จึงเป็นอย่างนั้น ตอนนั้นคิดอย่างเดียวก็นึกว่า เราผ่าน
 มาได้ น้องต้องผ่านได้ เราทนความทรมาณนั้นได้ น้องต้องทนได้ เรียก
 ว่าคิดเพียงฝ่ายเดียวว่านั่นแหละ สิ่งที่น่ากลัวๆ ในหัวใจก็คือ อยากให้รุ่น
 น้องเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมของพวกเรา วัฒนธรรมในการแสดงออกถึงการ
 มีความเคารพรุ่นพี่ เราโค้งคำนับรุ่นพี่ เหยยคำพูดหักทักทาย ไม่ได้สวัสดีกัน
 เหมือนทั่วๆ ไป ทำไมรุ่นพี่ถึงมีความสำคัญต่อพวกเราขนาดนี้นัก เพราะ

ว่าวิชาชีพของพวกเราต้องอาศัยการถือฤกษ์กันระหว่างพี่และน้อง พี่จะ
 ดูแลน้องๆ เวลาขึ้นเวรเวร พี่จะสอนการทำหัตถการต่างๆ ให้ พี่จะคอย
 แนะนำว่าควรทำตัวอย่างไร กระทั่งเมื่อจบไปเป็นหมอมจริงแล้ว พี่น้อง
 กันจะปรึกษากันยามมีปัญหา ก็น่าจะช่วยคลายความทุกข์ลงได้

ตอนนั้นเราคิดว่า ภายใต้ความกดดันหนึ่งๆ กลุ่มจะรวมตัว
 ได้เร็วกว่าปกติ เพราะเวลานั้น เวลาที่เราอยู่ปี 1 เพิ่งจบมาจากที่ต่างๆ
 กัน ต้องห่างพ่อแม่ บ้านเกิดเมืองนอน จากเพื่อนรักมาเรียน มันมี
 ความเครียดลึกลงอยู่ในใจ การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมใหม่ทำให้เราต้อง
 ปรับตัวอย่างมาก การมีเพื่อนให้เร็วที่สุด ย่อมช่วยคลายความเครียด
 ได้ดีที่สุดในชีวิต นี่คือนิสัยที่ได้รับการพิสูจน์มาแล้วจากรุ่นพี่รุ่นพี่รุ่นพี่
 ในช่วงเวลาเมื่อ 10 กว่าปีที่แล้ว เป็นยุคของการคัดค้านความเผด็จการ
 ยุคพฤษภาทมิฬ ผมจำได้ว่าอาจารย์ส่วนหนึ่งออกมาคัดค้านการประชุม
 เชียร์กันใหญ่ แต่ในมุมมองของรุ่นพี่แบบเด็กๆ อย่างพวกเรากลับมี
 ความคิดเห็นที่ขัดแย้งกันอย่างสุดขั้ว เพราะเราอยากให้มีประเพณีนี้อยู่
 สืบไป เรามีเหตุผลของเราที่เราคิดว่ามันถูกต้องที่สุด

เวลาผ่านมกเนิ่นนาน 14 ปีผ่านไป ตอนนี้เป็นอาจารย์ที่
 กลับมายืนในห้องนี้ 3 ปีติดต่อกันแล้ว นิทานเรื่องนี้สอนอะไรน่ะหลาย
 อย่าง คนต่างรุ่นกันย่อมมีความคิดต่างกัน รุ่นพี่รุ่นน้องมีความคิดต่าง
 กัน ตอนเป็นรุ่นน้อง คิดว่าทำไมต้องเข้าเชียร์ แต่อยากเข้า เพราะว่า
 คงได้ร่วมงานเพียงปีเดียว พอเป็นรุ่นพี่ก็กลับอยากให้มีเชียร์ เพราะว่า
 เราเคยโดนเมาก่อน เราทนได้ น้องต้องทนได้ นั่นเป็นเพียงความคิดที่
 คิดว่าเราอยากให้มี ไม่ได้คิดว่าน้องอยากหรือไม่ จุดประสงค์หลัก
 ของการประชุมเชียร์คือ ความอดทนและการเรียนรู้วัฒนธรรมในหมู่
 ของพวกเราเอง โดยเฉพาะการแสดงความรักพี่ที่และครูบาอาจารย์
 พอเราโตขึ้น เราก็เพียงแต่มองว่ามันเป็นกิจกรรมหนึ่งของ นศพ. พอมี
 น้องสาวมาเรียนในมหาวิทยาลัย ถูกรับน้องหนักๆ ก็รู้สึกว่ามันไม่มีเหตุ
 ผล มันเผด็จการ เลยไม่รู้ว่าถ้าลูกต้องมาเรียน แล้วเจอบ้าง เราจะรับ
 ได้หรือไม่หนอ.....

จากใจคนบด

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กิตติ ลิ้มอกิชาติ
คณบดีคณะแพทยศาสตร์

ศิษย์เก่าที่รักและคิดถึงทุกท่าน

ในเดือนสิงหาคม และกันยายนของทุกปี คณะได้จัดกิจกรรมวิชาการต่างๆ มากมาย อาทิ งานวันแม่แห่งชาติ งานประชุมวิชาการประจำปี ครั้งที่ 20 ในวันที่ 18-20 สิงหาคม theme คือ "การแพทย์เชิงประจักษ์ เพื่อเวชปฏิบัติที่เป็นเลิศ" (Evidence base for the best practice) ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือด้วยดีจากศิษย์เก่าในการร่วมประชุม เพื่อติดตามความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ และได้มีโอกาสร่วมรำลึกถึงบรรยากาศเก่าๆ อีกครั้ง และอีกงานก็เป็นงาน ม.อ. วิชาการประจำปี 2547 ซึ่งคณะก็ได้ร่วมจัดกิจกรรมเพื่อประชาชน โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย เช่น การให้บริการตรวจมวลกระดูก, การตรวจน้ำตาลในเลือดด้วยตนเอง, การวัดความดันโลหิตที่บ้าน เป็นต้น

สำหรับเดือนกันยายน กิจกรรมสำคัญที่คณะแพทยศาสตร์ และบุคลากรสาธารณสุขร่วมกันทำ คือ การร่วมรำลึกถึงพระเกียรติคุณสมเด็จพระมหิตลาธิเบศ อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก ผู้ทรงมีคุณูปการต่อการแพทย์และสาธารณสุขของไทย ในวันที่ 24 กันยายน คณะได้จัดงานดังกล่าวต่อเนื่องมาโดยตลอด และมีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ รวมทั้งการบริการทางการแพทย์ฟรี

ผมเชื่อมั่นว่าความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์เก่าและคณะจะเข้มข้นคงนำมาซึ่งความสมัครสมาน สามัคคี และพร้อมที่จะนำความเจริญก้าวหน้าสู่พวกเรา สู่สังคมโดยรวม และประเทศชาติต่อไป

จากนายกสมาคมฯ

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กริธา ธรรมคำภีร์
นายกสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์

ณ ห้องรัตนโกสินทร์ โรงแรมนารายณ์ ถนนสีลม กรุงเทพฯ เวลา 18.00 - 22.00 น. ติดต่อซื้อบัตรหรือสำรองที่นั่งเพื่อรับบัตรพนักงาน ได้ที่ คุณสุจิตต์ เรืองเรืองกุลฤทธิ์ สำนักงานสมาคมนักศึกษาเก่าฯ ชั้น 2 อาคารแพทยศาสตร์ ศึกษาราชนครินทร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โทร. 074-451531 ค่าบัตรงานคนละ 500 บาท อนึ่งทางสมาคมฯ จะฝากบัตรจำนวนหนึ่งไว้ที่ศิษย์เก่าซึ่งทำงานในกรุงเทพฯ เพื่อจำหน่ายอีกทางหนึ่ง

สำหรับศิษย์เก่าที่อยู่ต่างจังหวัด เพื่อให้ได้ประโยชน์ทั้งสองด้านคือ เข้าร่วมกิจกรรมด้านวิชาการและด้านสังคมในคราวเดียวกัน โดยท่านอาจพิจารณาเลือกเข้าร่วม 2nd International Workshop and Conference on Sexual Dysfunction จัดโดย Consortium of Thai Training Institutes for STDs and AIDS (COTTISA) และ Asian College of Sexual Health (ACOSH) จัดที่โรงแรมนารายณ์ กรุงเทพฯ ค่าลงทะเบียนคนไทย 6,000 บาท

โปรดติดต่อลงทะเบียนและ/หรือส่งบทคัดย่อได้ที่ รศ.น.พ. วีระพล จันทร์ดีying ภาควิชาสูติศาสตร์และนรีเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หาดใหญ่ สงขลา 90110 โทรสาร (สำนักงาน COTTISA ในโรงพยาบาลบางรัก 189 ถนนสาทร กรุงเทพฯ 10120) โทร. 02-2863013 มือถือ 01-9595091 E-mail : cverapol@ratree.psu.ac.th หรือ verapol@cottisa.org

จึงเรียนมายังศิษย์เก่าทุกท่าน เชิญชวนร่วมงานพบปะสังสรรค์ศิษย์เก่า ในวันเสาร์ที่ 30 เมษายน 2548 หากท่านสะดวกในวันและเวลาดังกล่าว ฝากกระจายข่าวและชักชวนเพื่อนของท่านรวมทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องและคณาจารย์เก่าที่ท่านรู้จักด้วยครับ

เวียน ศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ม.อ. ทุกท่าน

การพบปะสังสรรค์ศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จัดที่กรุงเทพฯ ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2543 ผมได้หารือกับศิษย์เก่าหลายท่านต่างเห็นสมควรที่จะจัดอีกครั้งหนึ่งในวันเสาร์ที่ 30 เมษายน 2548

ความเคลื่อนไหวจากสมาคม

พ.ศ.บ.พ. รักชาย บุหงาชาติ เลขาธิการสมาคมฯ

หน้าฝนเข้ามาอีกแล้วครับ จำได้ว่าตอนเด็กๆ หน้าฝนเป็นฤดูที่สนุกมาก หน้าฝนก็มีฝนจริงๆ นะครับ เปียกกันตั้งแต่ตื่นฤดูถึงปลายฤดู สมัยก่อนฝนตกที่นิ่งเม็ดใหญ่ โดนเนื้อโดนตัวเข้าไปนี่เจ็บเอากายทีเดียว ได้แก้ม้าอาบน้ำฝนเมื่อไรนี่ เป็นสิ่งชื่นชอบมากของเด็กๆ ให้เล่นกันที่ไร อยู่ได้นานร่วมชั่วโมง จนแม่ต้องมาไล่ขึ้นบ้านถึงเลิก น้ำฝนเมื่อก่อนนี่บริสุทธิ์มาก จนมีน้ำฝนกลางทาวที่โบราณเชื่อว่าเป็นน้ำที่สะอาดที่สุด สามารถเอามาทำเป็นตัวยาสสมกับสมุนไพรหลายชนิด บ้านใครได้ตีม้น้ำฝนกลางทาวก็จะมีความแข็งแรง ไม่เจ็บป่วย วิธีเก็บโดยการเอาหม้อหรือไหปากกว้างนำไปรองน้ำฝนในที่กลางแจ้งเวลาฝนตก ไม้รองเก็บเอาจากหลังคาหรือฝารองใดๆ แล้วนำมาเก็บใส่ในคนโทแก้วหรือตุ่มน้ำเล็กๆ เอามากอดหรือแนบหน้ากับภาชนะที่ใส่ก็จะเย็นจับจิต จะตีมกินก็มีรสกลมกล่อม สิ้นคอ แต่ในปัจจุบันไม่แนะนำแล้วนะครับ กับการรองน้ำฝนไว้กินเอง เนื่องจากมลพิษทางอากาศเยอะมาก ไม่ว่าจะป็นสารเคมี สารพิษที่ลอยอยู่ซึ้นมา ซึ่ไก่ ซึ่เอาเถอะครับ น้ำขวด น้ำกรองเรานี้แหละ สารพันหลากหลายยี่ห้อ สะอาดกว่าเป็นกอง บางท่านเกรงว่าราคาจะแพง หากท่านทราบราคาน้ำแร่ น้ำดื่มที่ขายกันในต่างประเทศ แล้วจะตกใจ

ช่วงมีตุณายนที่ผ่านมา คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่าก็ได้มีโอกาสเดินทางไปประชุมกันที่จังหวัดตรัง ลุยฝนกันไปตั้งแต่ออกจากสงขลาจนถึงตรัง ทางสะดวกมาก ไม่มีใครเมารถกันเลย แต่กว่าจะไปถึงโรงแรมตรังที่นัดหมายก็ตกเย็นแล้ว งานนี้แซ่กับเชิญเราเป็นอาจารย์มยุรี อาจารย์วิรินทร์ และอาจารย์รุฑิตีที่มาร่วมเดินทางไปด้วย มีบางคนแซวเราว่าสงสัยจะไปวางยาคนอกหักหรือปล่าว เห็นไปกันครบทั้งสามแผนก ไปตรังเที่ยวนี้ขอบอกว่าของกินอร่อยมากสำหรับท่านที่ไม่เคยไปทานอาหารที่นั่นมาก่อน งานถูกปากตัวอย่างเช่น ซาลาเปาเนื้อนุ่ม ใส้ในหอมกรุ่นด้วยเนื้อที่เคี้ยวคล่องคอ ไม่ต้องจิ้มน้ำจิ้มก็เข้าท่า ใส้สังขยาที่มัน หวาน ไม่เลี่ยน หมูย่างตรงที่กรอบนอกแน่นใน แกงปลาไหล ปลาเก๋หนึ่ง ปลาหีบหิมทอดกรอบ โรตีสีจิ้มมันมัน หากทานกันได้ตลอดทาง จะเอาเป็นของฝากกินกันที่บ้านต่อก็ก็นคงความอร่อย แล้วอย่าลืมแวะดูรถตุ๊กๆ หน้าตาแปลกๆ เหมือนปลากะโท้ของเขาด้วย เลขาฯ ก็เพิ่งเคยเห็นนี่ละ จอดใช้งานอยู่หน้าหอณาพิทาทางเข้าเมืองครับ

งานสำคัญที่ผ่านไปหมาดๆ เห็นจะเป็นงานเลี้ยงสังสรรค์ศิษย์เก่าที่น้องๆ พี่ๆ จัดกันตอนงานประชุมวิชาการประจำปีของคณะแพทยเมื่อสิงหาคม ซึ่งจัดได้ประทับใจทีเดียว งานครั้งนี้เจ้าภาพได้แก่ ศิษย์เก่ารุ่นที่ 6, 16 และ 26 ซึ่งเป็น extern รุ่นปัจจุบัน รุ่น 6

ที่เป็นอาจารย์อยู่ในคณะก็คือ คุณหมอมือเรื่องศักดิ์ รองผู้อำนวยการโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ คุณหมอมออาณนธ์ รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา และคุณหมอมอสุเรนทร์ แผนกตา ส่วนรุ่น 16 ก็เป็นอาจารย์กันหลายคนจาะระไนกันไม่หมด ทางสมาคมฯ คงต้องขอกราบขอบพระคุณท่านคณบดี ที่มงานผู้บริหารของโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ทุกๆ ท่าน ที่สนับสนุนงานในวันนั้นและร่วมเป็นเกียรติมาร่วมงานสังสรรค์ด้วย

ในวันงานเลี้ยงสังสรรค์ช่วงเย็นเป็นช่วงที่พบน้อง รุ่นพี่ของเรา คุณหมอมสมชาย และผองเพื่อนรุ่น 6 และ 7 ก็ได้สละเวลามานั่งเล่าประสบการณ์สมัยเรียน สมัยเลือกที่ทำงานหลังจบใหม่ น้องๆ ที่ใกล้จบก็เฝ้ารูฟังกันใหญ่ นับเป็นรายการที่มีประโยชน์กับน้องเป็นอันมาก รูปแบบของงานในปีนี้มีคอนเซ็ปท์ทำให้เป็นงานคาวบอยไนท์ ช่วงเปิดงานจึงต้องมีขบวนอันเดียนแดงมาเต้นระบำรอบกองไฟให้ตื่นเต้นกัน ก็อาศัยน้องๆ หมอแถวๆ นี้เองมโหรีเนื้อหนังมังสาของหนุ่มๆ งานนี้ก็เพราะใจล้วนๆ เลยครับ ถ้าไม่ใช่ชีวิตคงไม่เอาแน่ ความบันเทิงอื่นๆ ก็มีการแสดงเดี่ยวไวโอลินชิ้นครูของอาจารย์วิรัชที่สร้างความเคลิบเคลิ้มให้กับผู้เข้าร่วมในงานวันนั้น อันนี้ก็ถ้าไม่ได้แรงเชิญจากท่านนายกสมาคมฯ คงไม่มา ร่วมด้วยเสียงเพลงเพราะๆ จากมิตรสหายในงานที่ผลัดกันขับกล่อมให้แก่กันและกัน การเล่นเกมสนุกๆ ในการทายคน สถานที่ภายในโรงพยาบาล และอื่นๆ อีกมาก

ปีนี้ก็พบกันซักครั้ง ใจจริงก็อยากเจอเพื่อนเก่าๆ หลายคน คงมีเพื่อนเก่า เกล่อเก่าหลายคนที่เราอยากเห็นหน้าเหลือเกิน และก็มีไ้บ้างคนเช่นกันที่เราเกลียดชังหน้า แต่ก็อยากรู้ว่าชีวิตมันเป็นอย่างไ้บ้าง งานสังสรรค์ศิษย์เก่าที่น่าจะเป็นงานหนึ่งซึ่งสามารถเป็นวิถีการที่จะนำเราไปสู่การพบปะ การสนทนา การรื้อฟื้นมิตรภาพ การมีกิจกรรมส่วนเสี้ยวหนึ่งของชีวิตประจำวันที่จะนำเราละเลิกไปกับวันเก่าในอดีตเพื่อนำไปสู่ความสมานฉันท์ระหว่างเพื่อนพ้องน้องพี่ ครูบาอาจารย์ ซึ่งไม่แน่มันันัน ว่าซักวันที่เราอยากได้ แต่กลับนึกไม่ออกว่าเคยมีหรือไม่ ปีหน้าครูแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ของเราท่านหนึ่ง ท่านจะเกษียณหน้าที่ความรับผิดชอบทางราชการแล้ว เลขาฯ เองหวังไม่มากหรอกครับ ปีหน้าขอให้มิตัวแทนทุกรุ่นก็พอแล้ว

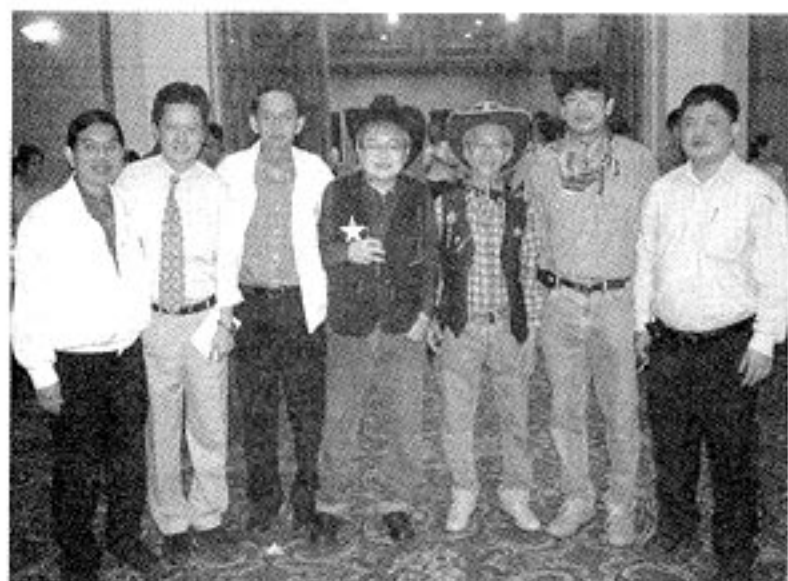
ปีหนึ่งกลับบ้านซักครั้งนะครับ

ทุกคน ทุกใจ มีดีตรงที่ตัวเรา กลุ่มเล็กๆ ทุกคนของเรา มีคนเคยสอนว่า ทำดีก็ได้ดีตอนที่ทำนั้นแหละ อย่าได้หวังผลลัพท์ใดเลย ส่วสดี.....

Home Coming Night

2547

บทความพิเศษ ประธานเชียร์

เรียบเรียงโดย : น.พ.สมพันธ์ ชูบุญ

อย่างก้าวใหม่ที่นำตื่นตาตื่นใจของน้องใหม่ทุกคน คือความภูมิใจที่ได้ก้าวออกมาจากรั้วประตูบ้าน เพื่อศึกษาต่อในรั้วมหาวิทยาลัย แต่อย่างก้าวนี้ยังมีอะไรอีกมากมายที่ยังไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และบางสิ่งอาจจะน่าสะพรึงกลัวอยู่ไม่น้อย ตามที่ได้ทราบข่าวมาบ้างจากรุ่นพี่ ทวี หรือกระทั่งจากหนังสือพิมพ์

คำว่ารับน้องใหม่ ประชุมเชียร์ และ SOTUS ยังคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำของเราทุกคน ผมได้โอกาสไปบรรยายในห้องประชุมเชียร์ในเย็นนี้ เมื่อเดินเข้าไปสัมผัสบรรยากาศในห้อง เห็นนักศึกษาแพทย์ปีหนึ่งร่ายกว่าชีวิตหนึ่งนั่ง ตัวตรง ห้ามยุกยิก รุ่นพี่เดินไปเดินมา บ้างก็ยืนนิ่ง แต่สายตาสอดส่องไปมา เหมือนพยายามจะจับทุกคนทำผิดให้ได้ เตี้ยวแฉะ พออาจารย์ออกไปได้เห็นตึกกัน จากจุดนั้นมา ผมจึงได้เริ่มสืบหาว่า คณะแพทย์ของเราตลอด 32 ปีที่ผ่านมา มีใครบ้างที่เคยเป็นประธานเชียร์มาก่อน เราก็ได้ทราบมาว่าแรกเริ่มจริงๆ นั้น มิได้มีการประชุมเชียร์กันเป็นเรื่องเป็นราว จนกระทั่งเมื่อนักศึกษาแพทย์รุ่น 13 เข้ามาเรียนในปีที่หนึ่ง จึงได้มีการจัดกิจกรรมขึ้นอย่างมีรูปแบบ สุรชาติ พจนสุภาวรรณ นักศึกษาแพทย์รุ่นแปด เป็นคนแรกที่ก้าวเข้ามาจับตำแหน่งนี้ นับจากปีนั้นเป็นต้นมา คณะแพทย์ของเราจึงได้จารึกชื่อของประธานเชียร์ท่านต่างๆ ไว้ดังนี้

- ปี พ.ศ. 2528 นักศึกษาแพทย์รุ่น 13 :
สุรชาติ พจนสุภาวรรณ เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2529 นักศึกษาแพทย์รุ่น 14 :
กิตติศักดิ์ วังสถาพร เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2530 นักศึกษาแพทย์รุ่น 15 :
นิทัศน์ เกียรติศิริคุณนท์ เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2531 นักศึกษาแพทย์รุ่น 16 :
ก้องเกียรติ ภาษเพ็ชร เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2532 นักศึกษาแพทย์รุ่น 17 :
อิชฎา ทองตระหง่าน เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2533 นักศึกษาแพทย์รุ่น 18 :
ชัชชนัย มุสิกไชย เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2534 นักศึกษาแพทย์รุ่น 19 :
สรพงษ์ ฤทธิรักษา เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2535 นักศึกษาแพทย์รุ่น 20 :
ดรุณ สุนทรพรพล เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2536 นักศึกษาแพทย์รุ่น 21 :
เพทาย พัฒนไทยานนท์ เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2537 นักศึกษาแพทย์รุ่น 22 :

- กำพล ลิ่มสมเกียรติ เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2538 นักศึกษาแพทย์รุ่น 23 :
ศิรวัฒน์ นวลขาว เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2539 นักศึกษาแพทย์รุ่น 24 :
ธีรวิทย์ หงส์นารักษ์ เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2540 นักศึกษาแพทย์รุ่น 25 :
อภิภพ กฤษณ์ไพบูลย์ เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2541 นักศึกษาแพทย์รุ่น 26 :
อนุชา กาพย์เกิด เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2542 นักศึกษาแพทย์รุ่น 27 :
นคร อุไพบูลย์สิน เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2543 นักศึกษาแพทย์รุ่น 28 :
เอกรินทร์ ธีรรักษาพิทักษ์ เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2544 นักศึกษาแพทย์รุ่น 29 :
วิชัย สว่างวัน เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2545 นักศึกษาแพทย์รุ่น 30 :
นพเกียรติ อัครนพหงส์ เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2546 นักศึกษาแพทย์รุ่น 31 :
ปณิธาน จริงจิตร เป็นประธานเชียร์
- ปี พ.ศ. 2547 นักศึกษาแพทย์รุ่น 32 :
ธีรนัย สกุลชิต เป็นประธานเชียร์

บายแก่ๆ ของวันจันทร์ ต้นเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา เราจึงยกหูโทรศัพท์ไปหาที่สุรชาติ พจนสุภาวรรณ หรืออาจารย์จีของผม เมื่อตอนเรียนอยู่ในกองตมยา ซึ่งตอนนั้นปฏิบัติงานอยู่ในจังหวัดพิษณุโลก ว่าจะขอสัมภาษณ์เรื่องอดีตหน่อย เมื่อที่สุรชาติตอบตกลง เราจึงเริ่มงานในทันที

ความเป็นน้องใหม่ทำให้เรามีความรู้สึกตื่นเต้นมาก เพราะมาจากต่างจังหวัด และเป็นภาคเหนือ ซึ่งไกลบ้านมาก เหงามาก ความทรงจำในอดีตเริ่มหลังไหลออกมาจากความทรงจำ สุรชาติในวันนี้ ซึ่งเป็นผู้บริหารระดับสูงอยู่ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร กล่าวออกมาให้เราทราบในตอนนั้นที่ ม.อ. เองยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกไม่มากนัก ทั้ง

สุรชาติ

พจนสุภาวรรณ

มหาวิทยาลัยมีโรงอาหารเพียงสามแห่ง มองไปทางไหนก็มีแต่สวนยาง ฉะนั้นการประชุมเชียร์จึงเป็นกิจกรรมหนึ่งที่เราได้รวมตัวกัน โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาที่สอบเอ็นทรานซ์มาจากส่วนกลาง ด้วยความที่แต่ละชั้นปีมีนักศึกษาไม่มากนัก จึงทำให้รุ่นที่ดูแลรุ่นน้องได้อย่างทั่วถึง มีความอบอุ่น ประกอบกับขณะนั้นคณะแพทย์ ม.อ. ยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายนัก จึงทำให้รุ่นพี่อยากจะทำให้พวกเราที่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและมีความเป็นเอกลักษณ์ สมานสามัคคี ก่อนหน้านั้นมีการประชุมเชียร์บ้างแล้วโดยรุ่นพี่ ถือเป็นารับน้องใหม่ไปด้วยในตัว

แล้วทำไมในปี 2528 ผมจึงได้มาเป็นประธานเชียร์รุ่นะเหรอ มันสืบเนื่องมาตั้งแต่ปีหนึ่ง ผมเข้าร่วมกิจกรรมเชียร์มาโดยตลอด พอขึ้นชั้นปีที่สองก็ได้เป็นเชียร์ลีดเดอร์ และเป็นนักกีฬาเทนนิสของมหาวิทยาลัย จำได้ว่าเชียร์ลีดเดอร์ก่อนผมก็คือ พี่ป๋องหรือ น.พ.ธีระ ที่พวกเรารู้จักกันดี และเป็นรุ่นพี่โรงเรียนเตรียมอุดมเก่า ตั้งแต่เริ่มทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเชียร์มาตลอด และพอขึ้นปีห้าก็เป็นประธานเชียร์โดยการคัดเลือกจากการประชุม เนื่องจากในขณะนั้น ม.อ. มีความเข้มข้นในเรื่องการทำกิจกรรมสโมสรนักศึกษาแพทย์ ซึ่งสโมสรฯ ทีมเก่าได้ส่งงานให้กับสโมสรฯ ทีมใหม่ และมีการคัดเลือกประธานเชียร์ ซึ่งได้คัดเลือกผมเป็นประธานเชียร์ครั้งแรกอย่างเป็นทางการ แต่จริงๆ แล้วก่อนหน้านั้นมีประธานเชียร์ก่อนแล้วหนึ่งคน คือ พี่ วิโรจน์ รุ่น 6 แต่ไม่ได้เป็นอย่างเป็นทางการเท่านั้นเอง คิดว่าเหตุผลที่สมาชิกสโมสรนักศึกษาแพทย์ได้คัดเลือกผมให้เป็นประธานเชียร์ อย่างเป็นเอกฉันท์ก็เพราะว่าทำกิจกรรมนี้มาโดยตลอดและเคยเป็นเชียร์ลีดเดอร์ด้วย ซึ่งในขณะนั้นเป็นผู้ที่คุมสแตนเชียร์ได้ดีที่สุด บรรยากาศของการเชียร์ในสมัยนั้น รวมทั้งการประชุมเชียร์ในห้อง และการเชียร์ในสนาม ดูเหมือนคณะเราจะถูกเขม่นจากเกือบทุกคณะ โดยเฉพาะคณะวิศวกรรมศาสตร์ เหตุผลเนื่องจากกีฬาของเราส่วนใหญ่ต้องแข่งชิงกับคณะวิศวะ และส่วนใหญ่คณะแพทย์จะเป็นผู้ชนะ ขณะที่ผมเรียนอยู่ 6 ปี เราได้ถ้วยชนะเลิศแทบทุกปี โดยเฉพาะกีฬาบาสเก็ตบอล ซึ่งต้องแข่งชิงกับคณะวิศวะเกือบทุกครั้ง เราก็ชนะเกือบทุกครั้ง ผมยังจำได้ว่านักกีฬาของเรา โดยเฉพาะเพื่อนรุ่นเดียวกับผม น.พ.สุวงศ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ประเทศสหรัฐอเมริกา สูงถึง 190 กว่าเซนติเมตร ซึ่งในขณะนั้นหาคนที่สูงขนาดนี้ยาก ทำหน้าที่เป็น center ให้ทีมบาสเก็ตบอลของเรา

เมื่อถูกถามว่าโหดมากไหม เราก็ได้ทราบคำตอบว่า ในการประชุมเชียร์ของนักศึกษาแพทย์ เราไม่ค่อยเน้นการวิวาท เพราะว่าจะถูกท้วงติงกันเสมอในหมู่ที่กรรมการเชียร์ เราไม่อยากจะให้มีบรรยากาศตึงเครียดมากเกินไป อยากให้ใช้เหตุผลมากกว่า ผู้ที่เป็นวิวาทเกอร์ที่จำได้คือ น.พ.กิตติศักดิ์ วังสถาพร ที่เป็นประธานเชียร์ต่อจากผม แต่เราก็ไม่ได้ทำอะไรที่รุนแรง เพียงแต่ทำสิ่งที่เป็นวินัยซึ่งรุ่นน้องก็เข้าใจ เพลงที่ใช้ในการเชียร์ในสมัยนั้นมีไม่กี่เพลง ส่วนใหญ่ก็ลอกเลียนแบบมาจากมหาวิทยาลัยอื่น จึงไม่ค่อยยาก ซึ่งน้องๆ ก็ร้องกันคล่องปากอยู่แล้ว แต่เราก็มีเพลงที่ภูมิใจจากการที่แต่งขึ้นเอง โดยทำการเปลี่ยนเนื้อร้อง ซึ่งนำเพลงของวง Scorpion ในเพลง We will

rock you เปลี่ยนเป็นเพลง We will win game และใช้จังหวะกระชับเท่ากับสแตนเชียร์เป็นครั้งแรก แทนการปรบมือ

มีอยู่ครั้งหนึ่งก็ถือว่าเป็นเรื่องของความประทับใจเหตุการณ์หนึ่งเหมือนกัน ในขณะที่ผมเป็นประธานเชียร์อยู่ คณะแพทย์เข้าชิงกับคณะวิศวะ ในกีฬาประเภทบาสเก็ตบอล ผลปรากฏว่าทีมของเราชนะ และเหตุการณ์ดูเหมือนจะเกิดการจลาจล คือ คณะวิศวะไม่พอใจ จะถล่มสแตนเชียร์ของเรา เราต้องรีบนำ projector เพื่อนำมาฉายภาพสมเด็จพระราชาธิบดี และภาพ ดร.สตางค์ ผู้ซึ่งก่อตั้งมหาวิทยาลัย พร้อมกับร้องเพลงประจำมหาวิทยาลัย และก็สามารถระงับเหตุการณ์ต่างๆ ได้

หากย้อนเวลากลับไปเป็นนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่หนึ่งใหม่ อีกครั้งได้ ผมก็ยังคงจะเข้าร่วมประชุมเชียร์อยู่แน่นอน เพราะยังจำความประทับใจในทุกเหตุการณ์ได้จนถึงทุกวันนี้ การได้ทำกิจกรรม โดยได้เป็นผู้บริหารของสโมสรนักศึกษาแพทย์ ม.อ. ประสบการณ์ครั้งนั้นได้นำมาใช้ประโยชน์ในการทำงานเมื่อจบเป็นแพทย์แล้ว และยังเป็นผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัย ถ้ามีโอกาสอยากให้น้องๆ ที่เข้ามาเป็นนักศึกษาแพทย์ใหม่ได้ใช้เวลาขณะอยู่ในมหาวิทยาลัย ได้เรียนรู้การใช้ชีวิตนอกตำราเรียน ที่ไม่มีในบทเรียนในการสร้างเสริมประสบการณ์ ทำกิจกรรมเพื่อส่วนรวม สนุกกับมัน สิ่งเหล่านั้นจะปลูกฝังการทำงานแบบผู้ใหญ่ มีความรับผิดชอบ มองส่วนรวมมากกว่าส่วนตน และจะประสบความสำเร็จเมื่อออกไปทำงานแล้ว

บ่ายวันที่ 18 กรกฎาคม ที่ผ่านม ผมได้มีโอกาสบินไปราชการที่ภูเก็ต เลยนึกขึ้นได้ว่าเรายังคงมีบุคคลพิเศษอีกท่านหนึ่งที่จำเป็นต้องไปพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องการประชุมเชียร์ **น.พ. ก้องเกียรติ เกษเพ็ชร** เป็นประธานเชียร์ในช่วงปี พ.ศ.2531 ในห้องพักแพทย์เย็นๆ ของวันนั้น เราจึงเริ่มพูดคุยกัน

ก้องเกียรติ เกษเพ็ชร

ตอนที่ผมอยู่ปีหนึ่ง สมัยนั้นเราประชุมเชียร์กันที่ห้องบรรยาย 1 ตึกบริหารคณะแพทย์ มันไกล เพราะเราอยู่หอพัก "ตอนเย็นๆ" ก็ต้องเดินแฉกกันมาทุกวัน บรรยากาศตอนนั้นเครียดๆ ทั่วๆ เพราะเราอยู่ปีหนึ่ง พี่ๆ แก้อยู่ปีสี่ ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเคร่งเครียด หนึ่งๆ เจ็บๆ เน้นหนักเรื่องการร้องเพลง แต่ผมก็เข้าทุกครั้งนะครับ ผมเป็นเด็กดี ไม่เคยโดดเลย แม้ผมจะต่อต้านสั่งคมอยู่บ้าง

เมื่อถูกถามจากเราว่าเห็นด้วยกับกิจกรรมนี้หรือไม่ ก็ได้คำตอบมาว่า "ไม่มีนะ" เฉยๆ ไม่รู้สึกลบหรือดีใจมาก ก็รู้สึกโอเค เพราะไม่รู้จะทำอะไรอยู่แล้ว **มันเหงา** แล้วทำไมผมจึงต้องมาเป็นประธานเชียร์รุ่นะเหรอ คือมันเป็นกิจกรรมที่ต้องหาใครซักคนมารับ

บทบาทอันนี้ คือพอจบปีที่สอง ผมก็เริ่มช่วยกิจกรรมสโมฯ พี่ๆ เด็ก
ชมกร่วมกิจกรรมต่างๆ ผ่านไปปีสามปีสี่ ก็ต้องมีใครซักคนมาเป็น
ประธานเชียร์ เท่าที่ถามๆ ดู พวกประธานเชียร์ทั้งหลายก็ไม่มีใคร
อยากรับบทบาทนี้ ตั้งแต่รุ่นพี่สุรชาติแล้วมั้ง จริงๆ แล้วมารู้ทีหลัง
ที่สุรชาติเองก็เป็นคนสนุกสนาน ไม่ใช่คนที่เคร่งเครียด ทุกคนก็
بابอออกแต่กันหมด แต่ต้องทำเป็นเคร่งเครียดกัน ส่วนที่ถามว่า
ใครเป็น role model ของผม เราเห็นกันมว่าเค้าทำกันแบบนี้ แต่
เราไม่รู้ว่าจะทำไมต้องมีระบบนี้ แต่มันก็ไม่ถึงขนาดวีกเกอร์ เหมือนกับ
มาอยู่ด้วยกัน มาทำกิจกรรมด้วยกัน พี่เค้าก็จะมาพูดว่าควรทำตัว
แบบนี้ แบบนี้ มันเป็นการพบปะกันอย่างหนึ่ง สดภาพเชียร์ในทีม
ของเราก็มี สายชล อัญชลีรัตน์ เป็นรองประธานเชียร์ รุ่นพี่พอ
อยู่ปีสองปีสามคนที่เข้ามาทำงานสโมสรมีไม่กี่คน ส่วนใหญ่ก็จะเป็น
ผู้หญิงด้วย เพราะชื่นชมที่พัฒนาดี กมลศิริพิชัยพร ซึ่งเป็นประธาน
เชียร์ เป็นการประชุมกลุ่มจริยธรรมอะไรนี่แหละ เราก็มาคุยกันว่า
ทำไมเราจะต้องมีการประชุมเชียร์ ตอนนั้นอาจารย์ธาดาก็มาร่วมฟัง
ด้วย คือพวกเราสร้างสัญลักษณ์อันหนึ่ง ที่ทำให้ห้องๆ ไม่ชอบหน้า
พวกเรา มันก็มีเรื่องหนักกว่าร้าย เป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้พวก
เค้ารวมกันได้ ทางหนึ่งที่จะทำให้พวกเค้ารวมกันได้ คือมันต้องรัก
หรือเกลียดสิ่งเดียวกัน อันนี้มันทำให้เกิดประเด็นที่พวกเค้าได้มาฟัง
พูดคุยกัน แต่ผมไม่ทราบนะว่าใครเป็นคนแรกที่บอกหรือกำหนดว่า
การเชียร์ต้องเคร่งเครียด ต้องขรม มันเหมือนกับทุกคนทำกันมโดย
ไม่ได้ตั้งคำถาม ไม่มี research question มาก่อน

สารา : พี่คิดว่าในปี 2547 กิจกรรมประชุมเชียร์ มีความจำเป็นอีกไหม
น.พ.ก้องเกียรติ : ผมไม่รู้นะ เพราะผมไม่รู้ว่าจะเหตุและปัจจัยอะไรที่
ทำให้เกิดกิจกรรมอันนี้ ก็หาเหตุผลมาตอบตัวเองว่าอย่างน้อยทำให้
เด็กต่างจังหวัดอย่างผมและไม่ค่อยมีเพื่อนเท่าไร ได้มีกิจกรรมตอน
เย็นๆ อย่างผมอยู่ปีหนึ่งผมไม่รู้จักใครเลย ตกเย็นก็จะเป็นบรรยากาศ
ที่แยๆ คล้ายๆ กับที่เราเมกเวลาวิ่งกัน แต่ถ้าถามถึงรูปแบบ ผม
ไม่ทราบว่าเด็กทุกวันนี้เค้าคิดอะไรกัน เค้าอาจจะไม่ต้องการแบบนี้
แล้วก็ได้ อาจจะไม่ต้องการโหดๆ หรืออยากให้โหดมากขึ้น หรือต้อง
การให้สนุกสนาน มันก็ต้องปรับเปลี่ยนไปตามวิธีการคิดของคน
ปัจจุบัน เพราะเราเองยังไม่มีการสรุปหรือพูดคุยกันว่ามันมีประโยชน์
อะไรบ้าง เราเพียงทำกันมในสถานการณ์ ณ วันนั้น ในฐานะเราเป็น
รุ่นน้องคนหนึ่ง เห็นรุ่นพี่เค้าทำกันม เราก็ทำเพราะมันไม่ถึงกับเป็น
สิ่งที่เลว เพราะผมมองว่าการรับน้องคณะของเรานั้นไม่ได้ออกไปใน
ลักษณะที่หยามคายหรือทำให้เกิดความเจ็บปวด ผมเห็นบางคณะเอา
น้องไปวิ่ง วิ่งท่าไม อย่างของเราแยที่สุดก็แค่เอาน้องไปร้องเพลงให้
บูมกั๊ด แค่นั้นแหละ ไม่ถึงขนาดไปวิ่ง ไปมุด ไม่มีอะไรโหดร้าย นัง
ก็นั่งในห้องแอร์

สารา : ถ้าย้อนกลับไปได้ ปี พ.ศ. 2531 มีอะไรอยากขอโทษน้องๆ
หรือมีอะไรอยากเปลี่ยนแปลงบ้าง

น.พ.ก้องเกียรติ : ไม่มีนะ เค้าก็มีความสุข ผมก็มีความสุข

สารา : พี่รู้ได้อย่างไร ว่าเค้ามีความสุข

น.พ.ก้องเกียรติ : อย่างน้อยรุ่นพี่คนหนึ่งก็มกเป็นการมาชมตอนนี่

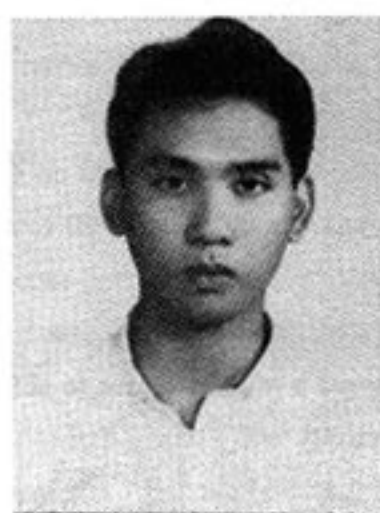
นะ (หัวเราะ)

สารา : แสดงว่าใช้ความเป็นประธานเชียร์จับรุ่นน้อง

น.พ.ก้องเกียรติ : ไม่ครับ ไม่มีความสัมพันธ์อันไหนแน่น และผมก็
เชื่อว่าไม่มีอะไรต้องขอโทษ เพียงแต่ว่าเป็นบทบาทของใคร ใครก็
ต้องรับผิดชอบเท่านั้น

ได้รับจดหมายจากแดนไกล น.พ.อิษฎา ทองตระหง่าน
ศิลาแพทย์กระดูกผู้นี้ก็เป็นที่หนึ่งใน
ประธานเชียร์รุ่นแรกๆ หลังจากที่
ได้รับการติดต่อจากผม จึงเขียน
มาหาและทูลเกล้าเรื่องราวให้เรา
ฟัง ด้วยความเต็มใจ

Well, I've been asking to write this topic and I am so glad because it still shines pretty clear in my mind. Unfortunately, I've been practicing in U.S. for three years and I have no Thai fonts at all, sorry guys!

อิษฎา
ทองตระหง่าน

The reason I was being involved in this activity because I like it. I graduated from Assumption College where I was involved in "cheer" activities for several years. I still remembered when I was the first year I always participated in this activity. **Well, not because of joyful but rather because of nothing to do in the evening drove me to participate in this activity.** Nevertheless, my feeling is that it is a tradition for most of Thai universities.

P' Kittisak Wangsataporn was our leader along with P' Nitas and P' Kongkiat; initially we felt so stress in terms of emotional, not physical but my inside feeling told me that these guys wanted to teach me something but I couldn't figure it out at the time. I also had a close relationship with P' Kongkiat so we participated and joined most of the faculty's activities and I became one of the staff as well as head of educational section when I was a fourth year medical student.

Why I became the leader for activity? The easy answer is no one wants to take it, then after a long discussion with the previous staffs I had to accept this position. As far as I remember, **Tanarat Boonreung (Orthopaedic attending), Sakchai Saeheng (Surgery**

attending), Somrit Chanpratin, and Sontaya were part of my team. I believe we did a very good job, we had meetings before and after the activities every week. We tried to figure out the "theme" for each week but overall the main goal is to unite each of 80 or 90 individuals to be one...that is a good medical student, no matter who you are or where you are from. I admit that I'd like to set up the simulated situations so I can see how they response. Some of them I can expect but some of them I can't and that amazes me until today.

My impression on this activity is that everyone loves, proud to be a PSU medical student even though our university has not been recognized very well. I always proud to tell everyone that I graduated from PSU. I have never a minute regret to accept and participate in this activity and I would like to see this activity continuing on, it may be changed the format to suit the current situation but the goals have to remain the same. Finally, I believe I learn a lot from being the leader, to tell you the truth, anticipation, being calm, being patience are things that I learn from these experiences. Once again, sorry to write in English!

สรรพงษ์ ฤทธิรักษา หรือใหม่ กับปานที่แถม ซึ่งตอนนี้ได้เป็นอดีตปานไปแล้ว ก็ได้มีโอกาสได้พูดคุยกับเราเกี่ยวกับการเชียร์เช่นเดียวกัน

พี่เป็นแพทย์ ม.อ. รุ่น 16 ตอนปีหนึ่งพี่ก็องเกียรติเป็นประธานเชียร์ ความรู้สึกตอนนั้นสมัยที่ต้องเข้าเป็นน้องใหม่ในห้องเชียร์ มีหลายความรู้สึก บางครั้งก็ชื่นชม บางวันก็รำคาญที่พี่แถมก็มากไปหน่อย พี่เป็นคนรักที่จะทำกิจกรรม เป็นกรรมการเชียร์ทุกปี พอขึ้นปีสี่ ก็คิดว่าเรามีความเหมาะสมที่จะเข้ามาทำกิจกรรมเชียร์แล้ว พี่ก็มีแนวคิดที่จะปรับปรุงลักษณะการเชียร์ให้มีจุดประสงค์ในแต่ละสัปดาห์ แผนการเชียร์ของพี่จะวิวกและกตตันน้องๆ ปีหนึ่งแค่ในช่วงสัปดาห์ที่ 1-2 เท่านั้น ส่วนสัปดาห์ที่ 3-4 จะเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ และปรับทัศนคติน้องๆ จะเชียร์แบบสบายๆ วิวกน้องๆ น้อยลงในช่วงหลัง ให้ความสัมพันธ์ของกรรมการเชียร์เป็นพี่ๆ น้องๆ กัน ตอนนั้นเพื่อนที่ช่วยกันเป็นกรรมการเชียร์ก็มี พี่ศร (อดีต)

พี่เจ้ (ปฏิมา) พี่โปง (เลิศวุฒิ) และน้องๆ ปีสอง ปีสสาม เท่าที่จำได้ พี่ศรกับพี่โปงยืนอยู่ซ้ายขวาของพี่ แล้วชอบอมยิ้มตลอด กรรมการเชียร์รุ่นนี้คงเป็นรุ่นที่ตุน้อยที่สุด

เมื่อถูกถามถึงความเหมาะสมของการเป็นประธานเชียร์ เราได้รับคำตอบว่า ในช่วงเป็นประธานเชียร์ก็ต้องวางตัวให้เหมาะสม แต่ไม่ต้องใส่หน้ากากให้มากเกินไป พี่ก็บอกน้องๆ ว่าถือว่ากรรมการเชียร์ เป็นหน้าที่ที่ต้องทำตัวให้เป็นแบบอย่าง ความรู้สึกที่ประทับใจมากจนถึงวันนี้คือ เรามีทีมกรรมการเชียร์ที่ดี ทำกิจกรรมเชียร์บรรลุตามที่วางไว้ทุกอย่าง มาถึงวันนี้ยังนึกถึงวันเก่าๆ นึกถึงบรรยากาศห้องเชียร์

บ.ก.ได้เผลอถามถึงเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งตัวเองอยู่ในเหตุการณ์ด้วย คือนั้นผมกับหมอวารการรุ่น 17 ยืนอยู่หลังห้องสุด ท่ามกลางบรรยากาศเงียบสนิทในห้องเชียร์ เราสองคนเกิดบังเอิญได้กลิ่นๆ หนึ่ง ลอยออกมายังหลังห้องที่เรายืนอยู่ มันเป็นกลิ่นผายลมของใครคนหนึ่งในที่นั้น เป็นกลิ่นของน้องคนใดคนหนึ่งที่ยืนอยู่แถวหลังสุดเป็นแน่แล้ว หลังจากที่มองหน้ากันได้ไม่ถึงสามวินาที ทันใดนั้นเองเราสองคนก็หมดความอดทนที่จะกลั้นไว้ได้ จึงต้องรีบนอนราบลงไปบนเก้าอี้ แล้วกัดฟัน กัดแขนเอาไว้ เพื่อที่คนอื่นจะได้ไม่หลุดไปด้วยกับเราทั้งสองคน ตอนนั้นประธานเชียร์รู้เรื่องด้วยหรือไม่ ถามได้ อยากฆ่าหิ้งทั้งสองคน แต่ตอนนั้นพี่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เห็นสภาพพี่หัวเราะกัน ก็สงสัยว่าเป็นอะไรกัน นึกว่าประสาทกินไปแล้ว พี่เองก็มีอาการหลุดบ้าง แต่ก็ต้องพยายามนึกเรื่องอื่นขึ้นมา ก็คุมอารมณ์ได้

กิจกรรมเชียร์เป็นกิจกรรมที่จำเป็นมากในช่วงแรกที่น้องใหม่เข้ามา น้องๆ ต้องปรับตัวและน้องบางคนไม่มีเพื่อน กิจกรรมเชียร์ทำให้น้องๆ รู้จักกันเร็วขึ้นและรวมตัวกันเร็วขึ้น (สมหัวกันดำ กรรมการเชียร์) การเป็นประธานเชียร์ สอนให้พี่ควบคุมตัวเองได้ดีขึ้น สอนให้เรามีการทำงานเป็นทีม และเป็นพื้นฐานที่ทำให้พี่พัฒนาตัวเองในการทำกิจกรรม มีผลทำให้สามภคเป็นนายกสโมสรนักศึกษา ในปีต่อมา

สิ่งที่ภูมิใจมากในการเป็นประธานเชียร์ก็คือ การที่พี่เป็นคนแต่งเพลง BOOM ของคณะขึ้นใหม่ ก่อนหน้านั้น BOOM ของเราเอามาจากของคณะแพทย์จุฬา เวลาแข่งกีฬาแปดเข็มตอนนั้น เวลา BOOM ก็รู้สึกเซ็งๆ นิสิตจุฬา จำได้ว่าคืนหนึ่งคงมีวิญญาณรุ่นพี่เข้าสิง พี่ก็ตั้งใจแต่งเพลง BOOM ขึ้น แต่งเสร็จไม่แน่ใจว่าดีหรือไม่ดี ก็เดินหากรรมการเชียร์ในหอบินหลา ไปเจอพี่สุวรรณนอนอ่านหนังสืออยู่ในห้อง เอา BOOM ไปให้ดู พี่สุวรรณบอกใช้ได้ ก็เลยเอาไปใช้ตั้งแต่วันนั้น น้องหมอรุ่น 19 ท่อนเพลงที่ชอบมากก็คือ I can far than you see. เพราะอยากบอกน้องทุกคนว่า "พวกเราทุกคนจะช่วยกันทำให้สถาบันของเราไปได้ไกลกว่าที่ทุกคนคิด" และที่สำคัญตอนจบก็บอกให้รู้ว่าพวกเราคือหมอสงขลา "Who are we? Medicine, Songkhla....La"

พิพิธภัณฑ์
ไอ NANU

1

3

5

2

1. รูปถ่ายประตูโรงเรียนพิพิธภัณฑ์สถาปัตย์ที่บางเขน กรุงเทพมหานคร 2546

2. รูปถ่ายอาคารเรียนสถาปัตย์ที่บางเขน กรุงเทพมหานคร 2546

3. รูปถ่ายอาคารเรียนสถาปัตย์ที่บางเขน กรุงเทพมหานคร 2546

NOT UNCOMMON SEEN

IN

MEDICINE

4

4. สวนหย่อมและบึงที่ของศาลากลางโรงพยาบาลของสถาบันธรรม

5. บึงน้ำในสวนหย่อมที่ของสถาบันธรรม (บึงน้ำขนาดใหญ่ 13 ไร่)

ประชุม คิดดูก็แล้วกัน การประชุมเชียร์ที่ไหน ที่ประธานเชียร์เหลือ หัวเราะออกมาที่หน้าห้องประชุมตั้งแต่สัปดาห์แรก อะไรจะเกิดขึ้น มีครั้งหนึ่งที่ผมให้น้องๆ ทุกคนยืนขึ้น และให้ร้องเพลงประจำโรงเรียน แก่ของแต่ละคนให้ดังที่สุด ผมกะว่าพอทุกคนร้องจบ ซึ่งก็คงฟังกัน ไม่ได้ศัพท์ เพราะร้องกันคนละเนื้อคนละท่อน แล้วค่อยให้ทุกคน ร้องเพลงประจำคณะ "แพทยศาสตร์คือความหวัง" พร้อมกัน เพื่อที่จะได้สอนน้องว่า ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเมื่อเกิดขึ้น มันจะมีความไพเราะ สวยงาม แต่ปรากฏว่าเมื่อทุกคนร้องเพลงโรงเรียนตัวเองจบ ยังมีเหลืออีกสองคนที่ยังร้อง และเอื้อนออกมา "เออ เอิงๆ เอย..." เป็นเพลงไทยเดิมครับ เพราะเสียด้วย แต่มาผิดที่ผิดเวลา เท่านั้นแหละ สตาฟฟ์แต่ละคน ยกเว้นผม หันหน้าเข้าฝาเอามือกุมท้อง ตัวสั่นกันยกยิก ใจที่คิดวางแผนจะสอนน้องต้องเลิกหมด

ในส่วนตัวแล้ว ผมคิดว่าการประชุมเชียร์เป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่าง น้องต่อน้อง น้องต่อพี่ พี่ต่ออาจารย์ มันอาจจะเป็นกิจกรรมที่น่าเบื่อสำหรับผู้ที่มีประสบการณ์โซเชียล (ซิ่ว) แต่ถ้ามองให้ลึกซึ้ง มองให้ไกล และอดทนจนจบกระบวนการ เราจะพบว่ากิจกรรมประชุมเชียร์ของคณะแพทย์เรานั้น น่ารักที่สุด

สวัสดิ์ศรัท ขุ่ม ก่ำพล ลืมสมเกียรติ ชื่อเล่นว่า ปอ ได้ทราบจากพี่แฉะว่าอยากจะให้เขียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับการเชียร์ ผมต้องใช้เวลารื้อฟื้นความทรงจำที่ผ่านมา นานเหมือนกัน (แก่แล้ว จำไม่ค่อยได้ ประมาณสิบกว่าปี) เราเริ่มกันเลยดีกว่า

ผมเป็นเด็กกรุงเทพฯ เรียนจบมัธยมปลายจากโรงเรียนวัดนวลนรดิศ สอบติดแพทย์ ม.อ. เป็นรุ่นที่ 19 วันปฐมนิทัศน์ อาจารย์ชาดา ยิบอินซอย กล่าวให้โอวาทที่ผมยังจำได้จนถึงทุกวันนี้ คือ "คุณเป็นหมอ เพราะคุณอยากเป็นหมอ ถ้าคุณเป็นหมอที่เลว ผมจะไม่ปล่อยคุณออกไปทำร้ายประชาชน" ผมซึ่งใจมาก ผมเริ่มเรียนปีหนึ่ง มีกิจกรรมมากมาย กิจกรรมหนึ่งที่ผมประทับใจคือการประชุมเชียร์ รู้สึกถึงจิตวิญญาณ ภาระของการเป็นแพทย์ (อย่าเพิ่งคลีนไต้ ตอนนั้นผมคิดอย่างนั้นจริงๆ) ประธานเชียร์รุ่นผมคือพี่ใหม่ พี่แกมีไฟอยู่เมื่อดหนึ่ง ชอบพูดเวลาเราทำไม่ถูกใจว่า "พวกคุณมานั่งตากแอร์เย็นๆ กินน้ำชิวๆ"

ปีสี่ ไม่มีคนอยากเป็นประธานเชียร์ รู้สึกผมได้เป็นประธานเชียร์ เพราะบ้านหัวก้อย (อย่าคิดมาก บางครั้งชีวิตเราก็ฝากไว้กับดวง เช่นจบแพทย์ยังต้องจับฉลากเลือกที่ใช้ทุน) ฟ้าลิขิตให้ผมเป็นประธาน

ก่ำพล ลืมสมเกียรติ

เชียร์ของน้องหมอรุ่น 22 ตอนนั้นผมซาบซึ้งกับหนังสือเรื่อง "ครุฑรับเราจะสู้เพื่อฝัน" ชื่อภาษาอังกฤษว่า "Death Poet Society" รีบเล่าไม่แน่ใจ จำได้ว่าครูในโรงเรียนให้นักเรียนฝึกหนังสือ แล้วให้ทำขึ้นใหม่ วันหนึ่งน้องร้องเพลง "แพทยศาสตร์คือความหวัง" ได้ไม่ถูกใจ ผมก็เลยสั่งให้ฉีกสมุดเชียร์หน้าที่มีเพลงนี้ แล้วให้ทุกคนไปทำมาใหม่ อาจจะดูโหดร้ายไปนะครับ เพราะเห็นน้องๆ ร้องให้ สตาฟฟ์เชียร์รุ่นผมก็มี ปู เต้ พิษณุ อ้อ ตึก อ้อย และคนอื่นๆ ในรุ่น (ขอภัยถ้าผมเอ่ยชื่อไม่ครบ) พูดอย่างไม่ลำเอียง ผมว่าผมโหด เลว ไม่มีดีที่สุดในเคยมีน้องบอกวาระหว่างฝึกกับผม ยิ่งกลัวผมมากกว่าผีซะอีก ส่วนช่วงเวลาประชุมเชียร์จะมีเอกลักษณ์คือ พูดไม่ค่อยชัด เวลาพูดเสียง งู จะเป็น ฮ เช่นพูดว่า พวกคุณเห็นแก่เงิน ก็จะกลายเป็น เห็นแก่เงิน บุคลิกอีกอย่างของปูก็คือ ผมม ดูตบอด ซึ่งปัจจุบันก็ยังเป็นอยู่อย่างนั้น (เพิ่งเห็นมันอยู่หลังๆ เพราะเป็นกุมารคัลยแพทย์อยู่โรงพยาบาลมหाराช นครศรีธรรมราชที่เดียวกัน)

เต้ ตอนนั้นก็โหดมาก ใส่แว่นตาสถาฟติก กรอบดำ น้ำหนักไม่ต่ำกว่า 80 กิโลกรัม ดูเหมือนหมอโรคจิต ซาดิส (คนนี้เพื่อนสนิทผม ขอשמאןหน่อย) เวลาพูดเสียงดังบวกกับหน้าตาเหมือนท้องผูกมาหนึ่งอาทิตย์ น้องๆ ได้ยินชื่อก็กลัวกันลนลาน ปัจจุบันเป็นหมอดมยาอยู่โรงพยาบาลราชวิถี และเปลี่ยนไปแล้ว และน้ำหนักเกิน 100 กิโลกรัมไปแล้ว เป็นอาจารย์ใหญ่จริงๆ พิษณุ ตัวดำๆ โทงู สูงประมาณ 185 เซนติเมตร แค่นั้น น้องๆ ก็กลัวแล้ว ปัจจุบันเรียนออร์โธ อยู่ที่โรงพยาบาลภูมิพล อ้อกับตึก ได้ดิบได้ดี มีสามเี่ยวแล้ว ส่วนอ้อยยังสับสนในชีวิตเป็นแพทย์เด็กอยู่ที่โชนสีกแห่ง (เพราะเพื่อนแต่งงานไปหมดแล้ว ไม่น่าเชื่อ นี่แหละชีวิต)

ตอนประชุมเชียร์ ก็เป็นธรรมเนียมที่ต้องยืนให้ยุ้งกั๊ดแล้ว ห้ามปิดประมาณ 15-30 นาที แล้วเข้าไปในห้องเชียร์ ซ้อมร้องเพลง และถูกตำอย่างสุภาพแต่บาดลึก ถ้าถามถึงข้อดี ข้อเสีย ผมว่าข้อดีก็คือ การมีกิจกรรมร่วมกัน ได้ผ่านความกดดันร่วมกัน และได้เห็นใจซึ่งกันและกัน ได้เสียเลือด (ให้ยุ้งหน้าห้องเชียร์) และน้ำตา (ความซาบซึ้งและความแค้น) ข้อเสียก็มี ถ้ากลุ่มสตาฟฟ์นำอำนาจไปใช้ในทางที่ผิด อาจจะเป็นเบ่อเกิดของการเผด็จการได้ เพราะฉะนั้น พวกที่เป็นสตาฟฟ์เชียร์ควรพิจารณาด้วย

สิ่งที่ประทับใจผมมากคือวันเมอบเน็คไทร์ รู้สึกว่าเราได้เป็นส่วนหนึ่งของคณะ อย่างเช่นของศิริราชจะมีหัวเข็มขัด แต่ของเราได้เน็คไทร์เขียว (ปัจจุบันผมยังเก็บมันไว้) เมื่อผมรู้สึกดี ผมก็อยากให้น้องรู้สึกดีบ้าง ผมยังจำได้ว่า ผมผูกเน็คไทร์ให้น้องแล้ว น้องร้องไห้เกือบทุกคน ดูทุกคนมีความสุข นึกย้อนกลับไปแล้ว ผมยังจำใบหน้า น้องๆ ได้ดี น้าตาที่ไหลผมยังรู้สึกถึงความชื่นเปียกนั้นได้

ตอนผมมาเรียนแพทย์ พบว่าเพื่อน พี่หรือน้องบางคนมาเรียนเพราะพ่อแม่บังคับ อยากรวย อยากสบาย พอมาเรียนจริงๆ แล้วทุกข์ทรมานมาก ผมจึงมักพูดในห้องเชียร์ว่า "ถ้าคุณไม่รัก ไม่ชอบแพทย์ อยากสบาย อยากรวยให้ลาออกไป เพราะถ้าคุณจบเป็นแพทย์ก็ต้องเป็นแพทย์ไปทั้งชีวิต แลกกับเวลาที่เรียนไม่กี่ปียังกลับตัว

กัน ไปทำอาชีพอื่นดีกว่า” น้องๆ บางคนอาจยังจำได้ วันหนึ่งมีน้อง มาคุยกับผมว่าจะขอลาออก เพราะกลัวทำให้คนอื่นเดือดร้อน และ อาจจะเป็นแพทย์ที่ไม่ดี ผมก็รู้สึกตกใจ แต่ก็ดีใจที่น้องมีจรรยา แพทย์ดี ผมกับเพื่อนสถาปนิกก็ช่วยกันปลอบ และน้องก็เรียนต่อ และยังคงเป็นแพทย์ที่ดีจนทุกวันนี้

เออ ผมเกือบลืมเล่าข้อดีของห้องเชียร์อีกอย่างคือ พี่ๆ มา ตามหาห้องรหัสได้ง่าย เพราะต้องมาประชุมเชียร์กันเป็นเดือน หลัง เลิกเชียร์ก็จะมีพี่ประกาศว่ารหัสไหนมีที่มารอเลี้ยง ชีวิตก็ได้สุขันกัน มันดีเหมือนกัน

ในความรู้สึกของผม ห้องเชียร์ทำให้ผมรู้สึกดี ผมก็หวัง ว่าน้องๆ จะรู้สึกอย่างผมด้วย แต่สถานการณ์ปัจจุบัน เวลาเปลี่ยน คนก็เปลี่ยน ไม่รู้ว่าห้องเชียร์ของผมจะเป็นอย่างไรในปัจจุบัน ถ้าย้อน เวลากลับไปได้ ผมก็ยังจะมาประชุมเชียร์ตอนปีหนึ่ง และก็ยังเป็น ประธานเชียร์ในรุ่นที่ผมเป็น ทุกคนอาจจะคิดว่าเป็นประธานเชียร์ แล้ว เก่งดี มีน้องรู้จัก มีอำนาจ แต่ผมว่าทุกคนที่เชียร์ไม่ได้มี ความสุขตอนทำหรือครับ เพราะเครียด ต้องกิน ranitidine ป้อง กันกระเพาะทะลุ และเหนื่อยเพลีย กลับถึงหอก็หลับ แต่ทุกคนก็ ตั้งใจ และภูมิใจที่ได้ทำเพื่อห้องและคณะ

ผมเขียนเรื่องนี้ตั้งแต่สาย ตอนนั้นก็สามทุ่มแล้ว เสียง เพลงในห้องเชียร์ยังแว่วเข้าหูผมอยู่ ไม่ว่าจะ “เซตรั่วสิบลู” “แพทย์- ศาสตร์คือความหวัง” คิดถึงอดีตตอนยังเยาว์ ระลึกถึงทุกคนเสมอ ขอบคุนที่ให้โอกาสผมได้รื้อฟื้นความทรงจำอันมีค่า ที่ผมเกือบจะลืม มันไป

สวัสดีครับ ผม **น.พ.ฉัตรวัฒน์ นวลขาว หรือ ตัน** แพทย์ สงขลานครินทร์รุ่น 20 ได้รับหน้าที่เป็นประธานเชียร์ให้กับน้องหมอ รุ่น 23 สำหรับผมแล้วนับว่าเป็น เรื่องที่ประทับใจ และน่าภาคภูมิใจ มากเรื่องหนึ่งในชีวิตเลยทีเดียว จริงๆ แล้วความประทับใจของผมที่มีต่อกิจกรรมการประชุมเชียร์มันเริ่ม ตั้งแต่ตอนผมเป็นน้องใหม่ และ ต้องถูกบังคับให้เข้าร่วมประชุมเชียร์ ตอนแรกผมรู้สึกเครียด ไม่ชอบ และไม่เข้าใจเหตุผลว่าทำไมต้องเสีย เวลาทำกิจกรรมนี้ แต่หลังจาก เข้าร่วมประชุมเชียร์ไปสักกระยะ ผม ก็ซักจะเริ่มเข้าใจ และเมื่อการ ประชุมเชียร์สิ้นสุดลง ผมก็พบว่าผมรู้จักเพื่อนๆ มากขึ้น มีความ อดทนมากขึ้น มีความเห็นอกเห็นใจ และสามารถคิดกันในหมู่คณะมาก ขึ้น อาจจะเป็นเพราะสิ่งเหล่านี้ทำให้ผมอยากจะได้มีโอกาสเข้ามาทำ หน้าที่ตรงนี้เพื่อสร้างความรู้สึกเหล่านี้ให้เกิดขึ้นกับรุ่นน้องบ้าง และช่าง

เป็นความบังเอิญที่แสนจะโชคดีของผมที่มีหน้าตาและบุคลิกเป็นที่น่า เกรงขาม น่าจะสร้างความภาคภูมิใจให้กับน้องๆ ได้เป็นอย่างดี ผมจึง ได้รับโอกาสทำหน้าที่นี้ดังที่ได้หวังไว้

ผมคิดว่าการประชุมเชียร์ก็เปรียบเสมือนการให้วัคซีน เพื่อให้น้องๆ ได้รู้จักกับความภาคภูมิใจและสามารถปรับตัวเองให้เอาชนะ ความภาคภูมิใจที่จะผ่านเข้ามาในอนาคตกการประกอบวิชาชีพแพทย์ และ การดำเนินชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ยังช่วยปลูกฝังเจตคติที่ดีใน การประกอบวิชาชีพอีกด้วย ถึงวันนี้ผมยังจำหลายๆ อย่างที่พี่ๆ ได้ สอนผมในห้องเชียร์ได้ดี สิ่งเหล่านั้นล้วนมีประโยชน์กับผมเป็นอย่างมาก และผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าน้องๆ จะจำสิ่งที่ผมได้บอกกล่าวใน ห้องเชียร์ได้บ้าง แม้บางครั้งผมจะใช้คำพูดที่อาจจะรุนแรงหรือทำให้น้องๆ เสียใจบ้างก็ต้องขอโทษน้องๆ ไว้ ณ ที่นี้ แต่อยากให้น้องๆ ทราบว่าทำทุกอย่างเพราะปรารถนาดีกับน้องๆ ทั้งสิ้น

แน่นอนเด็กส่วนใหญ่มักจะร้องไห้เวลาถูกฉีดวัคซีน แต่ พ่อแม่ทุกคนที่รักและหวังดีกับลูกย่อมต้องการให้ลูกของตนเองได้รับ วัคซีนอย่างครบถ้วนมิใช่หรือ

ธีรวิทย์ หงส์นารถ หรือ โห แพทย์ศาสตร์บัณฑิต ศิษย์เก่า ม.อ. รุ่น 21 หลังจากเรียนจบก็ได้เข้ารับการศึกษาศึกษาและฝึก อบรมต่อทางด้านศัลยศาสตร์ออร์โธปิดิกส์ ที่สงขลานครินทร์ เพิ่งจบ วุฒิบัตรมาหมาดๆ สดๆ ร้อนๆ เขาผู้นี้เป็นนักกิจกรรมตัวยงที่หาตัวจับ ยากผู้หนึ่ง เคยเป็นนายกสโมสรคณะแพทย์ของเรามาแล้วด้วย แต่ สิ่งที่จะพูดคุยกันในครั้งนี้ ก็คงเป็นหนึ่งในเหตุการณ์ที่หมอออร์โธ ปาคนั้น ยังคงจดจำเหตุการณ์ในครั้งนั้นได้อย่างไม่สับสน

ผมเป็นศิษย์เก่าคณะแพทย์ ม.อ.รุ่นที่ 21 ครับ เข้ามาเรียน ปีหนึ่งในปี พ.ศ. 2536 มาเรียนวันแรกก็มีรุ่นพี่มาบอกให้น้องปีหนึ่ง ทุกคนไปเข้าประชุมเชียร์ตอนเย็นทุกวัน วันแรกก็ยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำ ว่าการประชุมเชียร์มันมันคืออะไร ก็ตามๆ เพื่อนไป ตอนที่เข้าห้อง เชียร์แรกๆ รู้สึกเฉยๆ ไม่ค่อยแรงเท่าไรเมื่อเปรียบเทียบกับคณะอื่น อีกทั้งตอนนั้นเพิ่งกลับจากไปฝึก ร.ด. มา ซึ่งโหดกว่านี้มาก ผมเข้า ร่วมประชุมเชียร์ทุกครั้ง ไม่เคยโดด ลา หรือมาสาย และรู้สึกชอบ ฟังพวกพี่สถาปนิกสอนเกี่ยวกับชีวิตการเป็นหมอ ที่ต้องอดทนและคิด ว่าการประชุมเชียร์นั้นเป็นอุปสรรคอันหนึ่งที่เราจะต้องฝ่าฟันไปให้ได้ ความประทับใจตอนนั้นคือ เพื่อนๆ จะทำความรู้จักกันได้เร็วมาก ซึ่งตอนแรกเข้ามาเรียนผมยังคิดอยู่เลยว่าเราจะรู้จักและจำเพื่อนได้หมด หรือเปล่าตั้งร้อยกว่าคน อาจจะต้องใช้เวลาเป็นเดือน แต่พอโดน กระตุ้นจากรุ่นพี่ พวกเราก็สามารถรู้จักกันได้หมดภายในเวลาหนึ่ง สัปดาห์

หลังจากนั้นผมเองได้มีโอกาสเข้าไปช่วยงานในห้องเชียร์ ตลอด ทั้งตอนปีสองและปีสาม ตอนอยู่ปีสี่ จึงได้รับการทาบทามให้ เป็นประธานเชียร์ อาจจะเป็นเพราะรูปร่างและมีประสบการณ์มากกว่า คนอื่นๆ ตอนที่ทำหน้าที่เป็นประธานเชียร์ต้องยอมรับว่าเหนื่อยมาก

เพราะต้องมาเข้าทุกวัน ในขณะที่
สต๊าฟที่คนอื่นอาจจะเข้าบ้างไม่เข้าบ้าง
ขณะทำหน้าที่ไม่เคยหลุดเลย จำได้ว่า
เคยทำนองร้องให้กันทั้งห้อง เพราะลิ่ง
ฉีกสมุดเชียร์ทั้ง แม้แต่สต๊าฟที่อยู่ใน
ในห้องยังร้องให้ตามนองเลยครับ

**A15 นายชิรวิทย์
หงษ์นภารักษ์**

ก่อนประชุมเชียร์จะเริ่มสาม
วัน ผมเล่นฟุตบอลแล้วบาดเจ็บ มี
Fracture distal radius ต้องเข้า
เฝือกที่แขน ผมก็เลยต้องใส่เฝือกเข้า
ไปเป็นประธานเชียร์ตลอดรายการ ผมเองจะต้องพยายามรักษาเฝือก
ไว้อย่างดี ให้ชาวสธเอาตลอด ไม่ให้ใครเขินหรือวาดอะไรลงบน
เฝือก เพราะกลัวเสียภาพพจน์ น้องๆ ปีหนึ่งเขาคงหมั่นใส่ก็เลยจัด
การแก๊งในงานวัน Family Night ซึ่งจะมีการแสดงของน้องใหม่
เป็นต้นระบำอะไรซักอย่าง ผู้แสดงจะ เป็นผู้ชายหมด ผมเองก็ยืนดู
อยู่ที่ห้องทองจันทร์ด้านหลัง พอการ แสดงจบ นักแสดงก็วิ่งลงจากเวที
เข้ามาจุมจับตัวผมไว้ แล้วมีน้อง ผู้ชายคนหนึ่งทาลิปสติกสีแดงเข้ามา
จุมที่เฝือกของผมหลายแห่ง เป็นความประทับใจหนึ่ง ที่ยังจำได้จนทุก
วันนี้

**การเป็นประธานเชียร์ครั้งนั้นสอนให้ผมรู้จักการควบคุม
สถานการณ์เฉพาะหน้า เพราะตอนประชุมเชียร์จะมีสต๊าฟหลาย
คนมาก แต่ละคนก็แย่งกันพูด บางครั้งก็พูดขัดกันเอง บางครั้งก็สั่ง
ลงโทษน้องไม่มีเหตุผล บางทีก็พูดมากเกินไปจนน้องแทบไม่ได้ร้อง
เพลง ซึ่งก็เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องจัดการแก้ไขสถานการณ์ไปให้ได้**

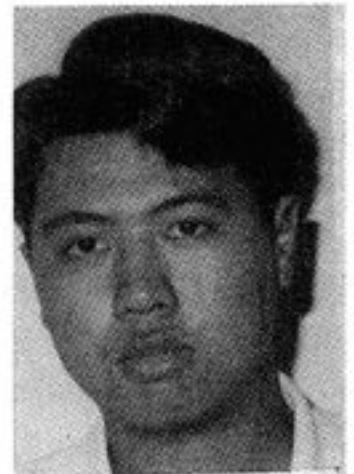
หลังจากปีที่ได้เป็นประธานเชียร์ ผมเองได้มีโอกาสเข้าไปดู
การประชุมเชียร์ในรุ่นหลังๆ อีกหลายครั้ง ส่วนใหญ่ไปในฐานะแขก
รับเชิญ เพื่อให้พวกสต๊าฟเชียร์พูดอ้างอิงได้ว่าวันนี้มีรุ่นพี่ปีสูงๆ มา
ดู ผมดูการประชุมเชียร์ในช่วงหลังแล้วรู้สึกว่ามันเปลี่ยนไปค่อนข้าง
เยอะ เช่น เดิมมีประชุมเชียร์ทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ เปลี่ยนเป็นจันทร์
พุธ ศุกร์ บางครั้งพบว่าที่ต่าน้องไม่มีเหตุผล น้องทำอะไรก็ผิดไป
หมด ชอบอ้างว่าน้องร้องเพลงเพี้ยนแต่พอเอาเข้าจริงๆ ตัวเองก็บอก
ไม่ได้ว่าตรงไหนที่เพี้ยน ต่างจากก่อนหน้านั้น ที่หากพบว่าน้องร้อง
เพลงเพี้ยนเราจะร้องเพลงแบบที่ถูกให้ฟังเองเลย น้องก็จะได้ว่ารู้ว่าเพี้ยน
จริง และแก้ไขได้จนถูกต้อง

ปัจจุบันผมเองก็ยังมีความคิดว่า การประชุมเชียร์เป็น
กิจกรรมที่มีประโยชน์ เพียงแต่อาจจะต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับ
ยุคสมัย กิจกรรมนี้ทำให้น้องปีหนึ่งรักกัน มีความสามัคคีแน่นอน
อย่างน้อยก็ช่วงเวลานึง (ช่วงประชุมเชียร์นี้แหละ) และมันจะเป็น
ความทรงจำที่ดีส่วนหนึ่งในชีวิต ในรุ่นผมเองเวลาที่คุยกันเรื่องประชุม
เชียร์ตอนเป็นปีหนึ่ง ทุกคนจะมีความสุข อยากกลับไปสัมผัสช่วงเวลา
เช่นนั้นอีก และไม่เคยมลิมช่วงเวลานั้นเลย

อภิภพ กฤษณ์ไพบูลย์ หรือ ต้น หมอ ม.อ. รุ่น 22 เขา
เป็นผู้ที่มีรูปร่างค่อนข้างท้วม ผิวสองสี ยิ้มยาก ทำทางเหมือนมี
ความดุดันอยู่ในตัว แต่ทว่ารูปร่างท่าทางที่แสดงออกนี่ค่อนข้างจะขัด
กับความเป็นคนที่มีบุคลิกนอบน้อม พูดจาไพเราะกับผู้ที่มีความอาวุโส
กว่า และมักจะทักทายผู้อื่นก่อนเสมอ จึงทำให้เราอดที่จะลืมหุุด
แหวะพูดคุยซักถามเรื่องการประชุมเชียร์จากเขาคอนี้ ซึ่งเป็นประธาน
เชียร์ของน้องหมอรุ่น 25 ไม่ได้ วันนั้นเราจึงตัดสินใจโทรศัพท์เพื่อ
ขอติดต่อกับอนาคตคล้ายแพทย์กระดุกผู้เฒ่าในทันที

เหตุผลที่ผมถูกรับเลือกให้เป็นประธานเชียร์นั้น ก็คงเป็น
เพราะว่าบุคลิกกับหน้าตาของผมเอง ที่เป็นเลื้อยยิ้มยาก ชอบไว้หนวด
ไว้เครา และพูดจาเสียงดัง ครั้งแรกที่รู้ตัวว่าได้รับเลือกให้เป็นประธาน
เชียร์ โดยส่วนตัวผมเองก็ไม่ได้เตรียมตัวอะไรมา แต่จะเน้นไปที่
การเตรียมจัดทำทีมงานที่มีหน้าตาโหดๆ หน่อย และการวางแผนใน
การประชุมเชียร์ในแต่ละวันล่วงหน้ามากกว่า

สำหรับเหตุการณ์ที่รู้สึก
ประทับใจในขณะที่เป็นประธาน
เชียร์ก็คือ วันที่ต้องพาน้องปีหนึ่ง
เดินจากอาคารบริหารคณะแพทย์
ผ่านหอพักบิณฑล 2 และ 3 และ
ไปหยุดร้องเพลงที่บริเวณอ่างเก็บน้ำ
ม.อ. ในวันนั้น น้องๆ ทุกคนร้อง
เพลง "แพทยศาสตร์คือความหวัง"
ได้ดังและพร้อมเพรียงอย่างน่า
ประทับใจมาก กิจกรรมประชุม
เชียร์ในความรู้สึกส่วนตัวของผม
คิดว่าเป็นกิจกรรมที่ความมืออยู่ต่อไป
และตลอดไป เพราะว่าเป็นกิจกรรม
ที่ทำให้น้องปีหนึ่งได้ทำร่วมกัน ได้รู้
จักชื่อเพื่อนเกือบทุกคนในรุ่น ถึงแม้จะจำไม่ได้ทั้งหมด ทั้งที่ระยะ
เวลาในการประชุมเชียร์จะสั้นเพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น กิจกรรมนี้จะ
เป็นกิจกรรมแรกและกิจกรรมเดียวเท่านั้น ที่เพื่อนๆ ทุกคนในรุ่นได้
ทำร่วมกันตลอดหกปีของการใช้ชีวิตเป็นนักศึกษาแพทย์

**นายอภิภพ
กฤษณ์ไพบูลย์**

สุดท้าย ถ้าย้อนเวลากลับไม่ได้ ผมอยากกล่าวขอโทษน้องๆ
รุ่น 25 ทุกคนในทุกเรื่อง ที่ทำให้น้องไม่สบายใจ ทุกซีก และอึดอัดใจ
ตลอดระยะเวลาของการประชุมเชียร์ครับ

เอกรินทร์ หาริรักษาพิทักษ์ หรือ หลิน เป็นคนหนึ่งที่ได้มา
เป็นประธานเชียร์โดยไม่ทันได้ตั้งตัว ระยะเวลาในการเตรียมตัวอาจ
จะไม่มากนักเมื่อเทียบกับประธานเชียร์รุ่นก่อนๆ "ผมเป็นประธาน
เชียร์ของน้องหมอรุ่น 28" ประโยคแรกได้กล่าวออกมาพร้อมกับ
ความทรงจำของวันวานที่ดูเหมือนจะเพิ่งผ่านพ้นไปไม่นานนี้เอง

**นายเอกรินทร์
หริรักษาทิพย์**

เป็นประสบการณ์ในชีวิตอย่างหนึ่ง
ที่น่าจดจำและอยาก หรือจะพูดอีก
นัยหนึ่ง คือในตอนประชุมเชียร์
ตอนปีหนึ่งได้สร้างความสุขและ
ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับเพื่อน
ด้วยซ้ำ แต่สิ่งที่ลำบากใจอย่างหนึ่ง
ในตอนเป็นประธานเชียร์ ก็คือการ
วางตัว ซึ่งผมต้องทำตัวขรึมตลอด
เวลา เพื่อให้หน้าจืดๆ คิดว่าเป็นบุคลิก
จริง จะได้มีความน่าเชื่อถือ สิ่ง
ที่เราปฏิเสธไม่ได้เลยก็คือว่าการที่เรา
ต้องทำบรรยากาศในการประชุมเชียร์
ให้ดูเคร่งขรึมมัน เป็นสิ่งที่ได้ผลใน

ทุกๆ รุ่น ไม่ว่าจะได้ความเป็นเพื่อน ความเป็นพี่น้อง ความสุข ทุกข์
สิ่งสำคัญคือได้ความเป็นระเบียบวินัย ซึ่งจำเป็นต้องสร้างให้ได้ในระยะ
เวลาอันสั้น เพื่อการทำกิจกรรมในคณะต่อไป

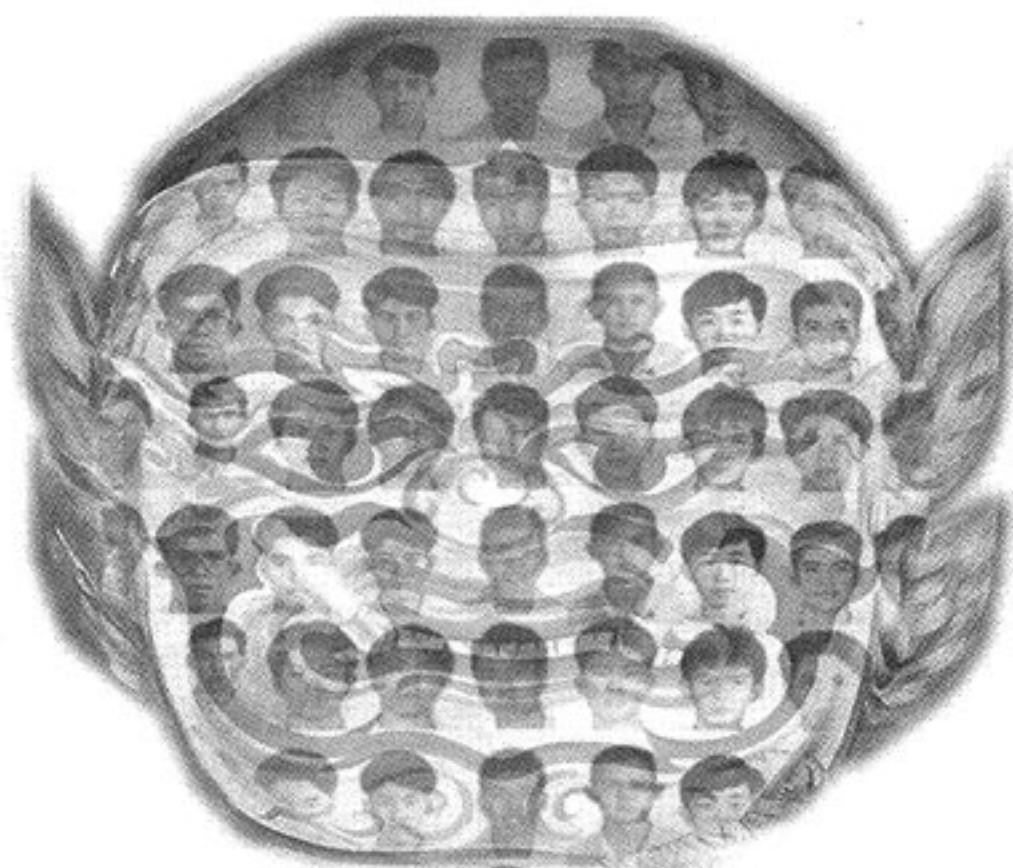
สิ่งที่ทำให้ผมประทับใจจากการที่ได้เป็นประธานเชียร์มา
ตลอดนั่นคือ รอยยิ้ม และน้ำตาแห่งความประทับใจของน้องๆ ที่มอบ
ให้กับผมและทีมงานในวันนั้น วันที่เต็มไปด้วยแสงเทียน ผมคิดว่า
หลายๆ คนก็คงยังจำได้ดี ผมยังไม่เคยลืมเลยจนถึงวันนี้ ผมยังคง
ขอให้การประชุมเชียร์อยู่คู่กับคณะแพทย์ต่อไปนะครับ

**น่าแปลกใจใช่ไหม เวลาผ่านล่วงเลยมานานหลายปี
หลายคนสามารถจดจำเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างดี เสมือนหนึ่งว่าเพิ่ง
ผ่านไปเพียงวันวาน เรื่องที่น่าฉงนอีกเรื่องหนึ่งคือ ทำไมประธาน
เชียร์ของเราจึงต้องเป็นหมอออร์โธฯ เสียตั้งเจ็ดคน และในจำนวนนั้น
มีชื่อต้นตั้งสองคน หรือว่าหมอออร์โธฯ มักจะมีบุคลิกและท่วงท่าที่จะ
แสนเหมาะสมกับหน้าที่เหล่านี้**

เก็บตกจากกองบรรณาธิการ

ในการเขียนบทความเรื่องประธานเชียร์ฉบับนี้ ทางกอง
บรรณาธิการต้องทำการบ้านกันอย่างหนัก เริ่มตั้งแต่การไปรวบรวม
รายชื่อประธานเชียร์ในรุ่นต่างๆ มาซึ่งได้มาจากการสอบถาม
ศิษย์เก่ารุ่นต่างๆ ที่ทำงานอยู่ใกล้ตัว แต่กระนั้นก็ตามเนื่องจาก
หลายคนได้ผ่านช่วงเวลานั้นมานานมากแล้ว ความทรงจำต่างๆ
จึงค่อยๆ เลือนไป กว่าที่จะเก็บมาได้ก็เลียดตาแทบกระเด็น บาง
รายชื่อเข้าใจว่ายังอาจจะคลาดเคลื่อนไปบ้าง ทางกอง บ.ก.ยินดี
ที่จะรับคำท้วงติงและแก้ไขเสมอ โปรดเขียนมาบอกกล่าวกับเรา
หรือใครอยากจะร่วมแสดงความรู้สึก หรือมีอะไรที่เราลืมเขียน
หรือเขียนไม่ตรงกับความเป็นจริงก็ขอเชิญมาร่วมแก้ไขกันมา
อีกเรื่องก็คือการติดต่อกับท่านเหล่านั้น เราทั้งทำการค้นหาจาก
ทำเนียบศิษย์เก่า แต่อย่างหวังว่ามันจะได้มาอย่างครบถ้วน
สุดท้ายก็ค้นหาทาง internet บ้าง ทว่าไปทาง e-mail บ้าง โดย
อาศัยข้อมูลที่มีอยู่อย่างน้อยนิด และขาดหายไปนั่นเอง แล้วก็มี
น้องนักดูศิษย์เก่าของเราไม่ค่อยแจ้งที่อยู่ใหม่ๆ กลับไปให้เราทราบ
บ้างเลย มันคงจะดีไม่น้อย หากที่อยู่ที่เราสามารถแก้ไขและมีความ
ทันสมัยอยู่เสมอดี

เรื่องหน้าปกก็คิดไม่ตกว่าจะทำรูปแบบอะไรดี ทำไป
ทำมาจึงได้แนวคิดที่ว่าคงไม่มีอะไร เหมาะสมกับประธานเชียร์ไป
ได้ดีกว่าหน้ายักษ์ จึงรีบค้นหารูปยักษ์สวยๆ ก้นยกใหญ่ หาไป
หามาก็ได้ภาพของศิลปินท่านหนึ่ง คือ คุณสมศักดิ์ รัชสุวรรณ
ที่ท่านภาวนาอนุญาตให้เรานำรูปภาพของท่านมาบางส่วน และตัด
แปลงแก้ไขบางส่วนเพื่อความเหมาะสม อย่างไรก็ตามเราก็คง
ติดปัญหาอีกครั้ง เมื่อมีภาพที่ถูกใจถึงสองแบบ แต่หน้าปกก็ได้
เพียงปกเดียวเท่านั้น

โน่นนิด นี้น้อย

ศิวากรณ์ อุบลชเลตต์

☠ อาร์โนลด์ โจเซฟ ทอยนบี นักประวัติศาสตร์อังกฤษ กล่าวไว้ (ราวๆ ปี ค.ศ.1958) ว่า **See Angkor Wat, and die** ได้มากเกินควรวัดกันเป็นบุญตามแท้ๆ แม้จะตายก็ไม่เสียตายชีวิต ประมาณนั้น

ในเวลาต่อมา เทลนและโหลนของศรีหะนไนโยก็กล่าวไว้
- ฉัน I ไม่ไป see Angkor Wat ละ เพราะ I ยังไม่อยากจะ die
- I ไป see Angkor Wat มาแล้ว แต่ก็ยัง still alive ะ

☠ เรื่องของคนถนัดซ้าย

คนถนัดซ้ายมักจะมีจิตใจแง่บวก คิดอย่างมีเหตุมีผล ฉลาด ในบรรดาพวกอัจฉริยะนั้นนะ ถนัดซ้ายตั้ง 20 % แน่

อดีต - อเล็กซานเดอร์มหาราช นโปเลียน พระราชินี-วิกตอเรีย มาร์ค ทเวน ป.ร.น.แฮร์รี่ ทูแมน ฯลฯ

ปัจจุบัน - เจ้าชายวิลเลียมส์ จอห์น แมคเคนโร ทอม ครูซ ป.ร.น.จอร์จ บุช (ผู้พ่อ) พิล มิเคลสัน คุณหมอบุญยง วงศ์รักมิตร (คนไทยตัวอย่าง) ฯลฯ

ถาม - ในเมื่อซีกขวาของร่างกายถูกควบคุมโดยซีกซ้ายของสมอง และซีกซ้ายของร่างกายถูกควบคุมโดยซีกขวาของสมอง ดังนั้น คนถนัดซ้ายก็เป็นผู้ที่มี right mind หรืออีกนัยหนึ่ง ความคิดที่ถูกต้อง ใช่มั้ย

ตอบ - ผิด...ซะเมื่อไหร่ละ

☠ เล่นคำ/สำนวน/พ้องเสียง

ภาคภาษาปะกิต

bacteria = ทางเข้า cafeteria ด้านหลัง

illigator = จระเข้ที่ป่วย

politics = poli (ภาษาลาติน แปลว่ามาก) + tics (เห็บ, เหาที่ดูดเลือด)

ภาคภาษาไทย

- การแก้ไขชนิดแก้ไข้
- การทำอะไรก็ดี อย่างไรก็ดี (ซึ่งที่จริงแล้ว ไม่ใช่ชักหน้อย)
- ผมไม่เคยเสียใคร ยกเว้นแสบคมกับของจดหมาย

☠ ปีนี้ ได้พบศิษย์เก่าหลายคน ซึ่งบางคนไม่ได้พบกัน นานนับสิบๆ ปีเนาะ

๑ ประชุมวิชาการของคณะ

- คุณเหมอสันติ โรจน์ศตพงศ์ มาไกลจากอุบลเขียวนะ spirit แก่กล้าจริงๆ

- คุณเหมอศิริชัย ภัทรนุภาพ เสียหาย ที่ทะเลและทะเลไม่เอื้ออำนวย เลยไม่ได้คุยสักๆ เรื่อง 3 จังหวัดภาคใต้

- คุณเหมอศรีวัฒน์ พัฒโนภาส รายนี้ก็ได้เจาะ เจอมานาน ทั้งๆ ที่อยู่ไม่ไกลกันสักหน่อย

- คุณเหมอจอม ชูช่วย ยิ่งกาลเวลาก่อนไป ก็ยิ่งฉายรังสีของความเป็นจิตแพทย์ จิตแพทย์ มากขึ้นทุกที

๒ ไม่ใช่ประชุมวิชาการของคณะ แต่ระดับนานาชาตินั้น

- คุณเหมอพีระ กองทอง นอกจากจะคงความหล่อ (ไม่เล็ก) แล้ว ยังพกลูกสาววัยรุ่นที่สวย(ที่เดียวเขียวแหละ) มาด้วย

☠ ซูลิโอ อิกบาลเซียส (บางคนบอกว่า ต้องออกเสียงว่า ซูลิโอ อิกบาลเซีย) นักร้องชาวสเปน อธิบายให้ผู้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์ฟังว่า มั้ยหน้า ภาษาสเปนแปลว่า ฟรุ้งนี่ เช่น อาจทำงานเสร็จฟรุ้งนี่ หรือหมายถึงวันถัดไป ซึ่งอาจเป็นอาทิตย์หน้า เดือนหน้า ปีหน้า ก็ได้ ไครสนละ

ผู้สัมภาษณ์หันไปถามเรย์ เบรนแนน คนไอริช ซึ่งเคยเล่นฟุตบอลให้ทีมแมนยู ว่าคำว่า มั้ยหน้า นี้ตรงกับคำไอริชคำไหนบ้างมั้ย

คำตอบ - ไม่มี คนไอริชไม่มีคำที่แสดงระดับของความ รึบร้อนแบบนี้หรอก

☠ ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม - เออ ตอนนีเห็นมออาภาพ ไร่มังกรเดียวกับหมอด้วยละ

คุณเหมอจอร์จก็ดี - แต่ผมกลัวกว่าหน้อยนี่นะคร้าบ

ใครทำอะไร ที่ไหน

พ.ญ.มลิวลัย ออฟูวงศ์

เทศกาลสอบ board ก็ผ่านไปอีกหนึ่งปีแล้ว คิซย์เก่าที่ผ่านการสอบ board ก็คงต้องทำหน้าที่เป็นคุณหมอเชี่ยวชาญสาขาต่างๆ ทั้งนี้รวมถึงคิซย์เก่าที่ยังคงบำเพ็ญประโยชน์อยู่ตามโรงพยาบาลชุมชนอย่างลึบมาพบกันทุกปีในงาน Home Coming Night นะคะ ปีนี้ใช้ concept "Cowboy Night" เมื่อวันที่ 19 ส.ค. ที่ผ่านมาก็ทำให้คิซย์เก่ารุ่นอาวุโสหลายท่านกระชุ่มกระชวย ดูเป็นหนุ่มขึ้นมาอีกครั้ง ยกตัวอย่างท่านนายกสมาคมฯ ของเรา คุณหมอกวีรศักดิ์ เล่นแต่ง Cowboy กันมาทั้งครอบครัวอย่างนี้ จะไม่ให้รางวัล แต่งกายยอดเยี่ยมได้อย่างไร ครอบครัวนี้ก็ใช่ย่อย อ.ประเสริฐ และ อ.มยุรี สมเป็นสิงห์ Cowboy หนุ่มสาวมาก ยิ่งได้อ่านบทความพิเศษ "ย้อนรอยประวัติศาสตร์มิชีวิต" (สารคิซย์เก่าฉบับที่แล้ว) คงพูดได้ว่าเป็นคู่รักอมตะ และเป็นทีเคารพรักของคิซย์ตลอดไป ผ่านเรื่องซึ้งๆ กันไปแล้ว คราวนี้เรามา gossip เรื่องพี่ๆ น้องๆ คิซย์เก่าของเรา ที่ต่างมีบุตร-ธิดา มีคู่ครองเป็นที่อิจฉาของหลายๆ ท่านกันบ้างนะคะ

เริ่มประเดิมด้วย "น้อง Heart" ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของคุณหมอมอริรักษ์ (CVT) และคุณหมอจิต จิววรรณ (รุ่น 19) คลอดเมื่อ 25 ก.ค. ที่ผ่านมานี้เอง ชาวว่าโตเร็วมาก 2 เดือน นน. 6 กก. แล้ว คุณพ่อบอกว่า ลูกพ่อน้ำหนักมากกว่าคนใช้ที่พ่อผ่าตัดเสียอีก

ข่าวต่อไปก็ขอแสดงความยินดีกับคุณแม่คนใหม่ (คุณนายตำราจ) สำหรับคุณหมออัญชลี (หมาว รุ่น 20) ที่ได้ลูกสาวสวยใจคุณพ่อ (นายตำราจหนุ่มยศพันโท) "น้องแก้ว" คลอดเมื่อ 3 ก.ย. ที่ผ่านมานี้เอง น้ำหนักตั้ง 3,400 กรัมแะ แก้มยุ้ยสมชื่อเลยนะ

ตามมาติดๆ สำหรับรุ่น 21 คุณหมอมิ่งขวัญ (ปึก) ที่ที่หนึ่ง board พยาชิตวิรัช เมื่อปี 2546 ที่ผ่านมาก็ได้เป็นคุณแม่ทันที หลังจบ board คลอดลูกชายชื่อ "น้องโดม" เมื่อต้น ส.ค. ที่ผ่านมาก็เป็นที่ประทับใจของคุณแม่มาก ใครอยากกรู๊วรายละเอียดตามอายุรุ่น 21 ได้จ้า

ไม้น้อยหน้าเช่นกัน สำหรับคุณหมอมอริษา (อิน รุ่น 21) และคุณพ่อแมน (รุ่น 20) ที่ได้ลูกสาวสวยใจคุณพ่อคุณแม่ ชื่อ "น้องเกรส" ใครๆ ก็ว่าถอดแบบคุณแม่มาเลย แต่แม่อินว่าเหมือนคุณพ่อต่างหาก ดูคิ้ว ตา จมูก ปากซี แต่อย่าดูแก้มกับคาง ไม่เชื่อก็ดูรูปพิสูจน์ได้ หลานอีกคนสำหรับเพื่อนรุ่น 21 คือ ลูกสาวคุณหมอบดินทร์ กับศรีภรรยาผู้น่ารัก กำหนดคลอด ต.ค. นี้จะ ได้ยินข่าวกันแล้ว ก็แวะเวียนไปเยี่ยมเยียนกันบ้างนะคะ

สิ้นวิวท์กันตั้งแต่ต้นปี ประเดิมด้วยคุณหมอดลฤดี (ไอ้ดล รุ่น 23) กับพี่หมิวศวรรทมูม เมื่อ 1 พ.ค. ที่ผ่านมาก็ได้คลอดที่โรงพยาบาลรามาธิบดี หาดใหญ่ ตามมาติดๆ สำหรับคู่ที่ 2 ระหว่างคุณหมอรกช (กช) และคุณหมออุทุมพร (กึ่ง) รุ่น 24 วิวท์ไปเมื่อ 22 พ.ค. ที่ผ่านมาก็ที่โรงพยาบาล ร.บ. หาดใหญ่ ก็ขออวยพรให้มีทายาทไวๆ นะจ๊ะ

คู่ต่อมาขอแสดงความยินดีสำหรับคุณหมออนุพล (โหน่ง รุ่น 25) และคุณหมอชนิษฐา (หมอ med) ที่สามารถวิวท์ผ่านไปด้วยดี เมื่อวันที่ 14 ส.ค. ที่ผ่านมาก็ที่โรงพยาบาล สอนอาหารริมน้ำ จ.นครราชสีมา ท่ามกลางวิกฤตการณ์ระเบิดแถบ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่กำลังครุกรุ่นอยู่ในขณะนี้ งานนี้ก็ขออวยพรให้มีลูกเต็มบ้าน หลานเต็มเมืองนะคะ เพื่อนๆ รุ่น 25 เป็นกำลังใจให้อย่างล้นหลามค่ะ

แต่งเสียที สำหรับคุณหมอปราวณา (อ้อม รุ่น 21) ทำเอาคุณหมอส้มศักดิ์ (รุ่น 12) ลุ้นแทบแย่ สิ้นระฆังไปเมื่อ 28 ส.ค. ณ ศาลาเซาซัง จ.พังงา และเลี้ยงฉลองเมื่อวันที่ 29 ส.ค. ที่โรงแรมโดมอนต์พลาซ่า จ.สุราษฎร์ธานี งานนี้ขอเป็นกำลังใจให้เจ้าบ่าวเจ้าสาวด้วยนะคะ ให้มีทายาทไวๆ นะจ๊ะ

ข่าวล่ำมาแรงสำหรับคุณหมอกำพล (ปอ รุ่น 19) ได้ฤกษ์เสียทีหลังจากจบ board ออร์โธที่วชิระ งานนี้วิวท์กับผู้ป่วยพยาบาล

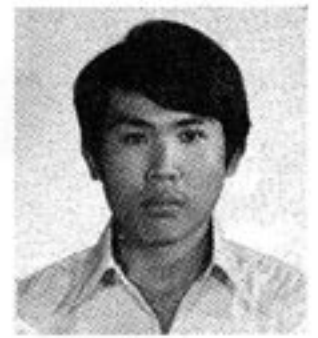
สาวที่ดูใจกันมานาน ตั้งแต่สมัยเป็น extern วันที่ 3 ต.ค. นี้ ที่ โรงแรมทวินโลตัส นครศรีธรรมราช งานนี้เป็นที่ฮือฮาของเพื่อนฝูงมาก ไม่เชื่อถามคุณหมอฟงค์ชวีช (เต้ รุ่น 19) ได้จ้า

ขอเชิญไปร่วมพิธีมงคลสมรส ของคุณหมอวิสิญญ์ในปี 2548 ที่จะมาถึง ดังนี้จ้า

- ประเดิมด้วยคุณหมอรวิรัตน์ (เดียร์) และคุณหมอมหาทิศ (เอ็กซ์ รุ่น 22) ชาวว่าเจ้าบ่าวเจ้าสาวเข้าคอร์ทเตรียมหล่อเตรียมสวยเต็มที่ งานนี้แต่ง 2 ที่ วันที่ 19 ม.ค. ที่โรงแรมธรรมรินทร์ ธนา จ.ตรัง บ้านเจ้าบ่าว และเลี้ยงฉลองวันที่ 22 ม.ค. ที่โรงแรมลีการ์เด้นส์ หาดใหญ่ งานนี้คงเตรียมบิต OR ได้เลย

- คู่ที่ 2 สำหรับคุณหมอสรังนีย์ (ปอ รุ่น 21) กับอาจารย์หนุ่มรูปหล่อทรงคุณวุฒิ ระดับหัวหน้าภาคโศษุวิทยา คณะทันตศัลยกรรมนี้แต่งแน่นอนวันที่ 19 ก.พ. (หลังจากที่เจ้าสาวลงเลมมานาน) ที่โรงแรมซากุระแกรนด์วิว หาดใหญ่ นื่อง งานนี้ก็ขอเชิญศิษย์เก่า รุ่น 21-22 ไปร่วมงานกันเยอะๆ นะคะ

ข่าวสุดท้ายต้องขอแสดงความเสียใจต่อการจากไปของคุณหมอมอ ประพัฒน์ ชัชวรัตน์ ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. รุ่น 4 ซึ่งเสียชีวิตเมื่อเดือน ส.ค. ที่ผ่านมา ทางสมาคมฯ ได้ร่วมทำบุญ และขอร่วมไว้อาลัยต่อการจากไปของ ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. ในครั้งนี้ด้วย

สุดท้ายนี้ก็ขออวยพรศิษย์เก่าทุกท่านบรรลุในภารกิจที่ตั้งใจทำกันตั้งแต่ต้นปี และใส่ใจผู้อื่นให้มากขึ้น คิดถึงตนเองน้อยลง ดังคำสอนของพระราชบิดานะคะ ท้ายสุดของท้ายนี้ ก็ขอเป็นกำลังใจให้ศิษย์เก่าที่อยู่ในแถบ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่เสียสละเวลาและอุทิศตนแก่ผู้ป่วย ขอให้มีความปลอดภัยทั้งในด้านการทำงานและชีวิตครอบครัวนะคะ สารศิษย์เก่าๆ ขอเป็นกำลังใจให้เสมอ ค่ะ.....

ผ่าลม ผ่ากระต่าย

บันทึก
ที่โม

ลับ

หลังจากที่ผ่านการเรียนอันแสนจะน่าเบื่อในเทอมแรกมาได้ ก็เข้าสู่เทอมที่สอง ที่ว่าเทอมแรกนั้นแสนน่าเบื่อก็เพราะว่าเรียนเฉพาะวิชาพื้นฐานเบื้องต้นทั้งนั้น ทั้งฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ อะไรทำนองนี้ อีกทั้งตอนเข้ามาช่วงแรกก็ได้รับคำสอนคำอบรมจากรุ่นพี่ว่าเรียนๆ ไปเถอะ เดียวก็ผ่านไปเอง ผ่านจริงๆ หลายคนก็ลุ่มๆ ดอนๆ ทำไมตอนนั้นไม่มีคนมาพูดกับเราบ้างว่า ต้องตั้งใจเรียน มันคือพื้นฐานทางการแพทย์ทั้งหมด ที่สำคัญกับเกรดเอาไว้นะ เพราะจะเป็นปีเดียวที่สามารถทำได้มาโดยไม่ยากเท่าไรนัก หลายคนก็เผลอไปกับการทำกิจกรรมต่างๆ ที่มีมาจากไหนนั้นก็ไปทราบได้ โชคดีที่ไม่มีใครติดไปประท้วงมา มิเช่นนั้นการเรียนแพทย์ในเทอมแรกอาจจะกลายเป็นโศกนาฏกรรมติดตัวไปนาน

หลังจากสะบักสะบอมจากการตรากตรำเรื่องเรียน และเรื่องเที่ยวตอนเปิดเทอมแรกไปได้ ก็เตรียมชั้นเทอมสอง เราต้องกลับมาหาวิทยาลัยเร็วกว่าเพื่อนคณะอื่น เพราะต้องมาเข้าร่วมกิจกรรมไมตรีสัมพันธ์ ซึ่งจัดโดยที่ป้อมหรืออาจารย์ธีระ จากภาควิชาอายุร-

ศาสตร์ เป็นพ่องาน (ต้องเรียกว่าพี่ เพราะว่าอาจารย์อยากเป็นพี่มากกว่า นัยว่าจะทำให้ตัวเองอ่อนลงอีกสักหน่อย) งานนี้จัดขึ้นที่อุทยานแห่งชาติทะเลบัน ซึ่งอยู่ที่จังหวัดสตูล พวกเราทั้งชั้นปีได้อยู่กันอย่างสนุกสนาน อิ่มหนำสำราญ กลางวันก็ร่วมกิจกรรมกับนักจิตวิทยาหลับบ้าง ตื่นบ้าง ก็ยังสนุก ผู้ร่วมกิจกรรมส่วนมากมักจะร่วมไปในทาง "หลับบ้าง" เสียมากกว่า เพราะว่าตอนกลางคืนตั้งวงไฟกันหลายวง วงหลักคือวงของอ๊อดกับหวัด ซึ่งเล่นกันในบ้านพักหลังใหญ่ พวกนี้แหกใจไม่รู้ว่ากำลังสร้างความรำคาญให้อาจารย์อาวุโสท่านหนึ่ง ซึ่งนอนอยู่ในห้องข้างๆ อาจารย์ชนพล จากภาควิชาศัลยกรรมมาบ่นตอนเช้าว่า "นักเรียนแพทย์พวกนี้ ทำเอาผมนอนไม่หลับเกือบทั้งคืนเลย สงสัยมันเล่นป๊อกลงกันถึงเข้าแน่ๆ" อ่านถึงตอนนั้นแล้วหลายคนอาจจะสงสัย ส่วนวงย่อยอีกวงหนึ่งคือวงของพี่ป้อม ซึ่งอยู่ในบ้านหลังเล็กกว่าวงแรก จึงไม่มีอาจารย์อาวุโสท่านใดนอนอยู่เลย นอกจากพี่ป้อมกับอาจารย์เต็มศักดิ์จากภาควิชารังสี วงนี้เล่นไพ่ออนกัน ไพ่อะไรก็ไม่รู้ ไม่รู้จริงๆ เพราะว่าเพิ่งเห็นมันครั้งแรกก็วันนั้นนั่นแหละ กฎกติกาต่างๆ ก็ไม่รู้จัก พี่ป้อมเลยอรรถาธิบายให้ฟัง ใต้พวกที่เล่นก็ดูเหมือนจะเข้าใจ แต่ใจเล่นไปเล่นมาพี่ป้อมกลายเป็นผู้ชนะทุกที เดียวก็มีกฎนี้เพิ่มมาบ้าง เดียวเล่นไปก็มีอีกกฎหนึ่งเพิ่มขึ้นมา จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่ว่าที่เล่นกันวันนั้นที่ป้อมสร้างกฎขึ้นมาเองก็ข้อ คินต่อมาหลังจากตั้งตัวได้ก็เริ่มมีการพนันขันต่อกัน ใครแพ้ต้องเลี้ยงอาหารหนึ่งมื้อใหญ่เมื่อกลับ ม.อ. งานนี้ พี่ป้อมอยู่ข้างเดียว

กับอาจารย์เต็มศักดิ์ (เพราะไอ้พวกนักเรียนมันรวมหัวกันทั้งหมด จะไม่ยอมให้ที่ป้อมมิถุนใหม่ขึ้นมามาก) อีกฟากหนึ่งนำโดยแป๊ะ (ก๊ก ก๊ก) งานนี้อาจารย์ก็อาจารย์เถอะ นักเรียนตีไฟกันจนย่อยยับเลย เข้าทำนองที่ว่า "รวมกันเราชนะ อย่าให้ข้าศึกโกงได้" เสร็จงานนั้นอาจารย์ทั้งสองท่านก็เลยจำต้องพาพวกทะเลาะไปกินกันที่เกาะยอ สมใจอยากจริงๆ

สิ่งที่น่าจดจำมากที่สุดจากงานนี้ก็คือนั่น ในวันสุดท้ายของกิจกรรม คือ การเปิดใจ พวกเราต้องยื่นเข้าแถวสองแถว เว้นทางเดินตรงกลางเอาไว้ จากนั้นก็ให้เพื่อนที่อยู่หัวแถวที่สุดเดินเข้ามาแล้วฟังเพื่อนๆ ที่ยืนในแถวพูดด้วย (กติกาสาคัญ คือ คนที่เดินเข้ามาห้ามพูด) ใครจะพูดอะไรก็พูดไป สารภาพผิดอะไรก็ไม่ว่ากัน แต่กลับกลายเป็นว่าต่างคนต่างพูดความในใจกัน กฎที่ว่าคนที่เดินตรงกลางห้ามพูดก็ไม่มีใครสนใจอีกแล้ว เพราะเหมือนได้ระบายสิ่งที่ยังค้างคาอยู่ตลอดเทอมที่แล้วออกมาจากใจ เทอมแรกอาจจะยังไม่รู้จักกันดีพอ อาจจะกระทบกระทั่งกันบ้าง ก็ได้ปรับความเข้าใจกัน กิจกรรมนี้ล่วงเลยเวลาไปเกือบชั่วโมง หลายคนน้ำตาไหลออกมา หลายคนได้จับมือกัน ก็คงเป็นไปตามกุศโลบายของผู้จัด เพื่อให้เกิดไมตรีสัมพันธ์นั่นเอง

วิชาที่เรียนในเทอมที่สองก็ยังคงเหมือนกับเทอมก่อน คือ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ และเพิ่มวิชาสถิติพื้นฐานมาด้วย ฟังดูแล้วมันแสนจะน่าเบื่อเหลือทน แต่มีวิชาที่น่าเรียนเพิ่มขึ้นมา คือ comparative anatomy ซึ่งเป็นวิชาที่ว่าด้วยร่างกายของสัตว์โดยจะเอามาเปรียบเทียบกับร่างกายของคนเรา สัตว์ที่เป็นพระเอกงานนี้คือ กบ ฉลาม และกระต่าย

การที่เราได้ผ่ากบในเดือนแรกนั้น เป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจอย่างมาก อย่างไรก็ตามเสียก็ดูใกล้เคียงกับการเป็นหมอเข้าไปอีกนิด แม้ว่ามันเป็นแค่กบเท่านั้น ฉะนั้นจึงไม่น่าแปลกใจว่า ทำไมนักศึกษาแพทย์จึงชอบเรียนวิชานี้ หลายคนก็พยายามทำท่าราวกับว่า ข้าเป็นหมอผ่าตัด (กบ) เพียง แต่บางคนอาจจะไม่ค่อยสนุกบ้าง เนื่องด้วยจากว่ากลืนฟอรัมลินที่แสนจะฉุนก็ัก แต่ทางคณะวิทยาศาสตร์เขาฉลาดอยู่ จึงเอากบมาให้เรียนก่อน เดือนต่อมาจะได้ทนได้กับของที่ใหญ่กว่านี้ นั่นก็คือ ฉลาม ฉลามของที่นี่ตัวยาวประมาณครึ่งเมตร (เขียนหน่วยเป็นเมตร จะได้รู้สึกว่ามันใหญ่) หลังจากที่เริ่มชินกับกลิ่นคองศพบ้างแล้ว ภาเจของจริงที่ใหญ่กว่า เรายังสนุกกับมันอีกหลายคนสนุกกว่าเดิม เพราะความที่มันใหญ่กว่า จับชิ้นส่วนต่างๆ ได้เต็มไม้เต็มมือ วิชานี้ทำให้เราได้รู้ว่าฉลามตัวผู้กับตัวเมียต่างกันอย่างไร (สงสัยคงจะจำได้เพียงเท่านี้จริงๆ) ก็ตัวผู้จะมีอวัยวะที่เหมือนหัวมือเรียวยาว สองอัน วางราบอยู่ใต้ท้องของมัน เรียกว่า clasper ส่วนของตัวเมียเพศแม่ก็จะมีช่องทางเข้าที่เรียกว่า cloaca อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน ฝ่าไปทิ้งไปว่ามันใส่เข้าไปได้อย่างไรกัน ก็ในเมื่อ clasper นั้น ชี้นำทางปลายหางนี่นา

หลังจากเรียนไปได้ส่วนหนึ่ง ก็ต้องมีการสอบ และก่อนสอบก็ต้องมีการทบทวน และสิ่งที่ต้องทบทวนมากที่สุดก็คือ แล็บกิ้ง แล็บกิ้งเป็นการสอบภาคปฏิบัติ ที่มีเวลาให้เราดูข้อสอบตามเวลาที่

กำหนด แล้วตอบคำถามให้ได้ พอหมดเวลาเราก็จะได้ยื่นกริ่งดังก ก็ต้องรีบไปยังข้อต่อไป ข้าไม่ได้ เพราะเพื่อนคนต่อมาจะเขม่นเอาได้ ดังนั้นพอใกล้สอบก็พยายามจะคิดกันว่า เราจะทบทวนอวัยวะต่างๆ ของฉลามได้อย่างไรดี ก็คงไม่พ้นการเอาฉลามที่เราได้ผ่าไปแล้วไปแกะดูนั่นแหละ ปัญหาก็คือว่า จะเอาไปอย่างไร เอาไปดูที่ไหน และเอาของใครไป ที่ต้องเลือกว่าเอาของใครไป ก็ต้องพิจารณากันว่าใครฝีมือดีตอนผ่า ผ่าสวย ไม่เลอะเทอะมากไป หรืออวัยวะยังอยู่ครบถ้วนไม่ได้ลงไปเหมือนของคนอื่น เรื่องเอาฉลามไปไม่ต้องห่วง เดียวก็มีคนอาสาหาถุงพลาสติกใบใหญ่มาให้ เราเลือกปลาของบีม เพราะคิดว่าคงจะผ่าได้สวยที่สุด ปัญหาถัดมาก็คือว่า แล้วจะไปเปิดทบทวนกันที่ไหนดี ที่จะได้ไม่รบกวนเพื่อนคณะอื่น ก็อย่างที่บอกว่าการสิ้นฟอรัมลินมันแรงดีเหลือเกิน สุดท้ายก็มาลงที่ห้องของป้อม อารักษ์ ที่อยู่ห้องพิเศษ (ฟังดูเหมือนอยู่ห้องพิเศษผู้ป่วยในโรงพยาบาลเลย) ซึ่งเป็นห้องขนาดเล็ก ที่อยู่หน้าห้องน้ำรวม ห้องนี้อยู่กันเพียงสองคนเท่านั้น ก็เป็นว่าศพพร้อม สถานที่พร้อม คนลงมือพร้อม เจอกันสามทุ่ม

ตกลงในคืนนั้น ใครที่เห็นกบอาบน้ำในบีกเอฟชั้นสี่ หอชายสอง คงสงสัยว่า ทำไมไม่กลืนแปลกๆ อยู่แถวๆ หน้าห้องน้ำ ยิ่งตึกยิ่งได้กลิ่นชัดเจนเหลือเกิน เพราะตอนนั้นชิ้นส่วนฉลามคงได้กระจายเต็มที คนที่กลัวผีก็คงไปนอนหรืออาบน้ำกันที่อื่น เพราะไม่รู้ว่าจะกลืนอะไร น่าสยดสยองเหลือเกิน กลัวกันไปโดยที่หารู้ไม่ว่า นักศึกษาแพทย์หกเจ็ดคนกำลังสูมหิว ตัวข้อสอบกันอย่างระมัดระวังเขม่นและเขม่นกันอย่างเต็มที่ กว่าจะเลิกพากันไปก็ย่างเข้าสองยาม อาบน้ำ นอนเตรียมสอบกันพร้อมอย่างเต็มที่ ลืมถามป้อมไปเลยว่า คืนนั้นนอนหลับหรือไม่ เพราะว่าเพื่อนๆ ก็ผ่าฉลามทั้งตัวไว้ในห้องนั้นด้วย ตอนเช้าก่อนสอบก็แอบเอาไปคืนในบ่อตองเหมือนเดิม

ถัดจากฉลามก็มาถึงตัวสุดท้ายซึ่งเป็นกระต่ายน้อย กระต่ายขนฟูที่ตอนมีชีวิตแสนจะน่ารัก ตอนนั้นก็กลายเป็นกระต่ายที่ตัวแข็งๆ ยิ่งเมื่อตลกหนังออกไปแล้ว ดูยังไงก็ไม่เป็นกระต่าย เว้นเสียแต่ว่ายังมีหูยาวๆ อยู่อย่างนั้น กระต่ายนี้ทำให้เราเข้าใจคนเข้าไปอีก เพราะว่ามันเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมเหมือนกับเรา ส่วนที่ต่างกันมากๆ ก็คงจะเป็นมดลูกของมัน ที่ลักษณะเหมือนลูกประคำใหญ่ๆ หลายลูกเรียงกัน ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะว่ามันสามารถมีลูกได้ที่ละหลายๆ ตัว อย่างที่ทราบกันดีว่า กระต่ายนั้นเกิดมาเพื่อทำหน้าที่เพียงสามอย่างเท่านั้น คือกิน นอน และสืบพันธุ์ มดลูกจึงต้องมีวิวัฒนาการที่รองรับหน้าที่สืบพันธุ์อย่างเสียมิได้ เขียนถึงตอนนี่แล้วอยากนึกผ่าท้องเด็กๆ สมัยนี้ที่นิยมสืบพันธุ์กันแง่เหลือเกิน สงสัยคงมีมดลูกเรียงกันเหมือนของกระต่ายแน่ๆ และก็เช่นเดียวกัน คืนก่อนสอบก็ต้องมีการทิวกันอีก ตามธรรมเนียม ห้องของป้อมก็กลายเป็นห้องแล็บไปโดยปริยายเหมือนเดิม ครั้งนี้ต้องเอาห้องกระต่ายกลับห้องถึงสองตัว เพราะว่าครั้งนี้สมาชิกมากกว่าเดิม สืบเนื่องจากการทำคะแนนในครั้งที่มีการทิวกันครั้งก่อนมันออกมาดีกว่าที่คิดเอาไว้ คนที่ทำคะแนนได้ดีในที่นี่หรือดูเด่นก็คือบีม และดีเล็ก ซึ่งต่อมทั้งสองคนนี้ก็ป็นศิลาแพทย์ สมใจจริงๆ ส่วนดีกันนั้นไม่ต้องพูดถึง เพราะว่าเก่งมาแต่ไหนแต่ไร จึงไม่ขอเอ่ยไว้ในที่นี้

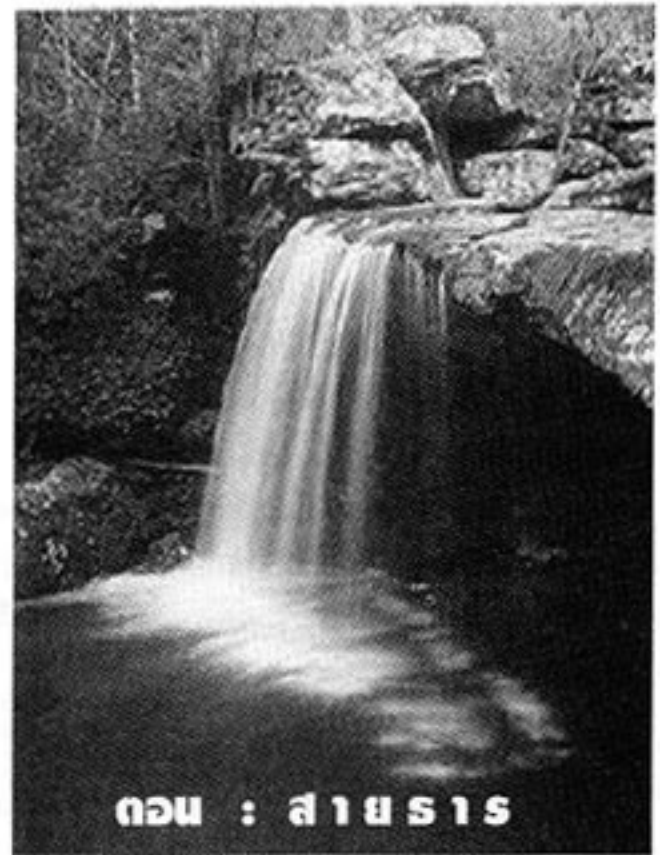
ข่าวบุทโงาเล่าเรื่อง

มณฑกานต์เป็นคนบ้านกรูด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ บ้าน
 อยู่ริมชายทะเล ตั้งแต่จำความได้อาศัยอยู่ด้วยกันกับแม่สองคน แม่
 ของมณฑกานต์เป็นครูอนุบาล แม่เล่าว่าเหนื่อยมากเวลาสอนหนังสือ
 เนื่องจากพ่อแม่ของเด็กชอบมานั่งเฝ้าลูกเวลาอยู่ที่โรงเรียน และคอย
 สอดส่องว่าเลี้ยงลูกเขาอย่างไร พอกลับบ้านจึงควบคุมความประพฤติ
 ให้ลูกอยู่ในระเบียบตลอดเวลา จะลงโทษด้วยการขังมณฑกานต์ใน
 ห้องน้ำชั้นล่าง ห้องนั้นเป็นห้องเล็ก อับ อยู่ใต้บันได ไม่มีไฟใน
 ห้องน้ำ มณฑกานต์มักเปิดน้ำให้ไหลเป็นหยดๆ เพื่อฟังเสียงเป็น
 เพื่อน พื้นห้องเป็นซีเมนต์เย็นๆ มีแมลงสาบไต่ไปมาบ่อยๆ

พอโตขึ้นมณฑกานต์ถูกส่งไปอยู่กับยาย บ้านยายเป็นหอ
 พัก มณฑกานต์พักอยู่ห้องคนเดียว ยายสอนว่า "อยู่คนเดียวให้
 ระวังความคิด อยู่ในเวลามิตรให้ระวังคำพูด" แม้จะมีเงินทองพอควร
 แต่มณฑกานต์กลับมีเพื่อนน้อย ด้วยความที่เป็นคนค่อนข้างเก็บตัว
 มณฑกานต์เป็นคนพูดน้อย ไม่ค่อยยิ้มแย้ม ชอบเดินเงียบๆ คน
 เดียว เวลานั่งเรียนจะอยู่หลังสุด ผลการเรียนปานกลาง ต้นปี
 มณฑกานต์เข้าเรียนต่อมัธยมที่โรงเรียนมีชื่อประจำจังหวัด

ข้าพเจ้ารู้จักมณฑกานต์เมื่อตอนที่เธอมาเข้ารับการรักษาตัว
 ในแผนกจิตเวชด้วยเรื่องเครียด นอนไม่หลับและเรียนหนังสือไม่ได้
 ตอนนั้นโรงพยาบาลกำลังปรับปรุงทำบ่อน้ำตกขนาดใหญ่ อยู่ที่ชั้น
 ล่าง มณฑกานต์เป็นคนผมยาวสลวย หน้าตาหมดจดสมเป็นคนได้
 พอสมควร ช่วงหลังมณฑกานต์คบกับเพื่อนว่าอยากหนีไปให้พ้นจาก
 โลกใบนี้ เธอเล่าให้ฟังว่ามีรุ่นพี่มัธยมปลายเป็นลูกนายกรัฐมนตรีมา
 แอบชอบ คอยตามติดตลอดเวลา และไม่ยอมให้ออกไปไหนคน
 เดียว เวลาไปไหนเขาก็ตามไปด้วย จนเธอต้องหลบอยู่แต่ในบ้าน
 กลางคืนได้ยินเสียงคนร้องเพลงอยู่หน้าห้อง ทำให้นอนไม่หลับ
 ตำรวจมักมาปลุกเธอบ่อยๆ เพื่อเรียกตัวไปสอบสวนเรื่องยาเสพติด
 และมีคนชราชวนเธอปีนป้ายผนังห้องขึ้นไปนั่งอยู่บนเพดาน จนเธอ
 ต้องเรียกให้ลงมาอยู่ตลอด

มณฑกานต์ชอบอยู่แต่ในห้อง นั่งก้มหน้า โยกตัวไปมา
 อยู่คนเดียว บางคราวไม่กิน ไม่พูด เป็นวันๆ เวลาข้าพเจ้าไปแผนก
 มักเจอเธอเดินรอบเคาเตอร์พยาบาล เอานิ้วดูไปร่องไม้คล้ายคนเดิน
 จงกรม เธอนั่งดูตู้ปลาที่มีปลาว่ายไปมาได้เป็นเวลานานๆ เธอบอกว่า
 เธอชอบฟังเสียงน้ำเคลื่อนไหวราวกับมันมีชีวิต บางครั้งมันเรียกให้
 เธอกระโจนตัวไปหา เหมือนคนที่มองที่สูงแล้วรู้สึกอยากกระโดด
 ครั้งหลังสุดก่อนเกิดเรื่อง เธอบอกอยากกลับบ้าน เธอคิดถึงบ้าน
 ยายไม่เคยมาเยี่ยมเธอเลยตั้งแต่วันที่ลากเธอมาส่งโรงพยาบาล เธอ
 ร้องไห้คนเดียวบ่อยขึ้น บอกว่าอยากเป็นปลา เพราะมีอิสระในน้ำ

กอน : สายธาร

เข้าวันหนึ่ง เธอดูแจ่มใสมาก พยาบาลที่อยู่เวรวันนั้น
 บอกว่าเธออารมณ์ดีทั้งวัน กินอาหารได้มาก ทักทายกับทุกคนอย่าง
 ราบรื่นราวกับว่าเธอได้ของทีวี่พิเศษสักชิ้น ช่วยงานพยาบาลทุกคนโดย
 ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย จนเพื่อนแพทย์ของข้าพเจ้าเฝ้าว่า หายแล้วจะ
 ชวนไปอยู่ด้วย เธอบอกว่าไม่ไป เธอมีที่ชอบแล้ว กว่าเราจะรู้จักเข้า
 วันถัดมา เธอหายไปจากโรงพยาบาล หายไปเฉยๆ เธอจัดหน้าต่าง
 มุ้งลวด แล้วก็คงบินออกไป เราให้ยามตามหากันให้วุ่น แต่ก็หาไม่
 เจอ วันนั้นเป็นวันที่มีการถนบอยู่ที่จุดเอาไว้จะทำเป็นน้ำตกขนาดใหญ่
 ของโรงพยาบาลด้วย ข้าพเจ้ามองลงไปถึงงานก่อสร้าง เห็นแท็งก์น้ำ
 อันใหญ่โปกปูนฝังอยู่ในดิน มีฝาปิดต่อเชื่อมกับบ่อน้ำตกที่อยู่ข้างบน
 ด้วยท่อขนาดคนลอดได้ ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของมณฑกานต์ที่เคย
 บอกว่าชอบฟังเสียงน้ำไหล ก็เกิดจินตนาการที่นำหวาดหวั่นขึ้น แต่
 ก็ไม่ได้บอกใคร

แม้จะผ่านไปหลายปีแล้วก็ตาม เวลาที่ข้าพเจ้ากลับไป
 เยี่ยมโรงพยาบาลแห่งนั้น ก็อดมองไปที่บ่อน้ำตกอันนั้นไม่ได้ น้ำ
 ไสๆ ที่ไหลรินอยู่ตลอดถูกปล่อยลงมาจากหินสูงด้านบน ไหลลงมา
 ตามโซดหินที่จัดเอาไว้อย่างมีชั้นเชิง ตกลงมากกระแทกกับบึงน้ำเบื้อง
 ล่าง จนกระเซ็นเป็นละอองฝอยสีขาว ในน้ำที่ขุ่นมัวสีขุ่นตามองไม่
 เห็นกัน มีปลาวายแหวกไปมาเป็นระยะ แต่ละตัวอ้วนท้วนสมบูรณ์
 ราวกับได้อาหารชั้นเลิศหล่อเลี้ยงอยู่ สหายๆ ตะไคร่น้ำก็เติบโตใหญ่
 เชียวเกาะพืดตามขอบบ่อ ข้าพเจ้ามองเพลินๆ ก็ตาไม่ฝ้าต เห็น
 เส้นผมยาวๆ พริ้วตามสายน้ำเป็นระลอก

รายนามผู้บริจาคเงิน

ประจำเดือนพฤษภาคม-กันยายน 2547

นายแพทย์ไพฑูริย์ศักดิ์	ศิวารุช	1,600	บ.
นายแพทย์บุญส่ง	ตันติวัณณพงศ์	1,500	บ.
นายแพทย์ประพนธ์	โชติกามาต	5,000	บ.
นายแพทย์ศุภชัย	ศุภพฤกษ์สกุล	1,000	บ.
นายแพทย์ชัยเจริญ	ช่วยช่วง	1,000	บ.
นายแพทย์นิวัฒน์	ล้วนแสง	1,000	บ.
นายแพทย์ไกรภพ	จารุทัศน์	1,000	บ.
นายแพทย์สมชัย	วงศ์คุณทรัพย์	1,000	บ.
นายแพทย์ปัญญา	งามไตรโร	1,000	บ.
นายแพทย์สุรเชษฐ์	สถาวร	1,000	บ.
ดร.ศรัณ	เดชะโสภณวนิช	1,000	บ.
นายแพทย์ทศพร	ผดุงวิทย์วัฒนา	1,000	บ.
นายแพทย์วิสาท	เบญจกุล	1,000	บ.
นายแพทย์มนูวิทย์	ธาระวานิช	1,000	บ.
นายแพทย์วรวัดน์	ชีวะอิสระกุล	1,000	บ.
นายแพทย์สมชาย	ศรีสมบัณฑิต	1,000	บ.
นายแพทย์ฐานวงศ์	ตั้งอุไรวรรณ	700	บ.
นายแพทย์อานนท์	วิทยานนท์	700	บ.
นายแพทย์วีระพล	จันทร์ดียิ่ง	500	บ.
แพทย์หญิงเพชรวรรณ	พึงรัตมี	100	บ.
นายแพทย์ธนะรัตน์	บุญเรือง	1,000	บ.
แพทย์หญิงลลิตา	สิงหติราช	1,000	บ.
นายแพทย์กীরติ	แสงศุภวานิช	500	บ.
นายแพทย์ประทีน	แสงจันทร์	500	บ.
นายแพทย์พุทธิศักดิ์	พุทธิบุญย์	500	บ.
แพทย์หญิงปฎิมา	อภิวัฒน์การุญ	500	บ.
นายแพทย์ก้องเกียรติ	เกษเพ็ชร	3,000	บ.
นายแพทย์ประเสริฐ - แพทย์หญิงมยุรี วศินานุกร		5,000	บ.
ศิษย์เก่ารุ่น 6		20,000	บ.
ศิษย์เก่ารุ่น 12		2,500	บ.
ศิษย์เก่ารุ่น 16		16,000	บ.
ไม่ระบุนาม รุ่น 14		4,000	บ.
นายแพทย์ไตรยฤทธิ์	เทมทิวรงค์	1,000	บ.
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม		5,600	บ.

รายชื่อผู้ที่ได้รับของที่ระลึกจากการตอบคำถาม

สารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. ฉบับประจำเดือน เม.ย.-มิ.ย. 2547
คือ นายแพทย์วิทยา เลิศวิริยะกุล ศิษย์เก่ารุ่น 21
คำตอบคือ ภาพปกหลังสารศิษย์เก่าฯ เป็นจดหมายที่
อาจารย์ประเสริฐเขียนถึงอาจารย์มยุรี

จดหมายจากศิษย์เก่า

สวัสดีครับคุณหมอนพรัตน์

ผมเพิ่งได้รับสารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. ฉบับปีที่ 7 ฉบับที่ 14 เม.ย.-มิ.ย. 2547 วันนี้อง พอเห็นปกก็ตกใจเพราะผมคิดว่าผมจำไม่ผิดแน่ๆ ว่าอาจารย์ประเสริฐเกิด พ.ศ. 2488 อาจารย์ก็ต้องเกษียณอายุราชการปี 2548 ซึ่งผมตั้งใจไว้ว่าเป็นตายอย่างไรก็ต้องไปร่วมงานมุทิตาจิตอาจารย์ พอเห็นสารศิษย์เก่าฉบับนี้เลยตกใจว่าความจำผิดพลาดไปแล้วหรือ ปล่อยให้ปกหลังสารศิษย์เก่าเห็นฉบับที่จำได้ทันที ว่าเป็นลายมือของอาจารย์ประเสริฐซึ่งเป็นครูแพทย์ที่ผมเคารพรักที่สุดในชีวิต ผมจำได้ขึ้นใจเพราะนั่งอ่านหนังสือในห้องทำงานอาจารย์อยู่หลายปี ได้อ่านนิตยสาร scrub journal ที่อาจารย์เขียนไว้สมัยเป็นแพทย์ประจำบ้าน ได้ทำผ่าตัดกับอาจารย์นับร้อยราย จนได้นิสัยการผ่าตัดที่ดีจากอาจารย์ไป 1 อย่างคือ เวลาทำผ่าตัดจะไม่แสดงอาการเครียดให้ผู้ร่วมงานเห็น ทำผ่าตัดไปร้องเพลงไป ไม่เคยท้าวีสัญญา หรือ scrub ไม่เคยขัดเครื่องมือทิ้ง เหมือนอาจารย์แพทย์บางท่าน ผมยังระลึกอยู่เสมอว่าชีวิตผมที่มีวันนี้ได้เพราะอาจารย์ประเสริฐ วศินานุกร ผมได้รับความเมตตาจากคุณจากอาจารย์มากมายจนเกินกว่าที่จะกล่าวได้ ไม่ว่าจะเป็นการให้โอกาสไปเรียนต่อกลับไปเป็นอาจารย์ การช่วยเหลือด้านเงินทอง การช่วยเหลือเมื่อผมกระทำความผิดที่เป็นจุดต่างพร้อยของชีวิต สิ่งที่ผมได้จากอาจารย์มันล้นเหลือจริงๆ ครับ ผมไม่ได้ต้องการรางวัลจากการตอบปัญหาะครับ เพียงแต่ขอให้สมาคมศิษย์เก่าส่งข่าวคราวไปให้รู้บ้างว่าจะจัดงานมุทิตาจิตให้อาจารย์ประเสริฐเมื่อไหร่จะครับ คอยเรื่องอาจารย์ประเสริฐเพลินไป นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ขยายความไปเลยไปส่งยานี้อาจารย์ประเสริฐเขียนให้อาจารย์มยุรี เป็นสูตรอาหารสำหรับเตรียมสอบ neuroanatomy โดยสูตรอาหารประกอบด้วย

1. ขนมปัง 1 แผ่น
2. ไส้กรอก 10 ชิ้น
3. มันฝรั่ง 5 ชิ้น

ทำให้ร้อน ผสมแยม รับประทานก่อนนอน ตามด้วยน้ำกลั่นตามใจชอบครับ ลงท้ายด้วยคำว่า สาธุ SATU Satu ในภาษาชวาเลย แปลว่า หนึ่ง แยกกลายเป็นที่มาของชื่อลูกชายคนโตของอาจารย์ประเสริฐและอาจารย์มยุรี คือ น้องหนึ่ง วศิน วศินานุกร ครับ น่าจะครบถ้วนครบถ้วนความแล้วนะครับ

จากศิษย์เก่าเข้ารุ่น 6 แต่จบรุ่น 8

น.พ.ปานเทพ คณานุกรักษ์
โรงพยาบาลบ้านโป่ง
อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี 70110
e-mail : khananuraksa@yahoo.com

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

1. สุรชาติ พจนสุภาวรรณ
2. กิตติศักดิ์ วังสถาพร
3. นิต์สน์ เกียรติศิริญานนท์
4. ก้องเกียรติ เกษเพ็ชร
5. อธิภา ทองตระหง่าน
6. ชัชดนัย มุสิกไชย
7. สรพงษ์ ฤทธิรักษา
8. ดรุณ สมทราพรพล
9. เพทาย พิณมโทยานนท์
10. กวีทอง สีมทองเกียรติ

11. ทิรวัดน์ นวลขาว
12. อธิวิทย์ หงษ์นภารักษ์
13. อภิภพ กฤษณีไพบุตย์
14. อนุชา กาพย์เกิด
15. นศร ภูโพนบุตย์สิน
16. เอกวิมล หริวัชชาพิทักษ์
17. วิจัย สว่างวิบ
18. นพเกียรติ วัชรนพทอง
19. ปณิธาน จรุงจิตร
20. อธิชัย สกุศลกิจ

บุขฉา???

จับคู่ภาพอดีตประธานเชียร์กับชื่อให้ตรงกับทุกภาพ

ส่งคำตอบมาที่สมาคมศิษย์เก่า คณะแพทยศาสตร์ ม.อ.

หรือ E-mail : thadaporn.c@psu.ac.th

รางวัลจะส่งไปถึงผู้ที่ตอบถูกเป็นคนแรก